Samling af Afgørelser

RETTENS DOM (Anden Udvidede Afdeling)

10. november 2021 * [i]

»Voldgiftsbestemmelse – internationalt civilt personale ved Den Europæiske Unions internationale missioner – kontraktansættelse – flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter – påstand om ændring af alle kontraktforhold til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt – søgsmål om erstatningsansvar i kontraktforhold – søgsmål om erstatningsansvar uden for kontraktforhold«

I sag T-602/15 RENV,

Liam Jenkinson, Killarney (Irland), ved advokat N. de Montigny,

sagsøger,

mod

Rådet for Den Europæiske Union ved A. Vitro og M. Bishop, som befuldmægtigede,

Europa-Kommissionen ved B. Mongin, D. Bianchi og G. Gattinara, som befuldmægtigede,

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved S. Marquardt, R. Spáč og E. Orgován, som befuldmægtigede,

og

Eulex Kosovo, Pristina (Kosovo), ved advokat E. Raoult,

sagsøgte,

angående, for det første, en principal påstand støttet på artikel 272 TEUF dels om at ændre samtlige sagsøgerens ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, dels om at opnå erstatning for det kontraktmæssige tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt som følge heraf, og, for det andet, påstande støttet på artikel 268 TEUF og artikel 340 TFUE om, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten, endog Eulex Kosovo-missionen, pålægges ansvar uden for kontraktforhold

har

RETTEN (Anden Udvidede Afdeling)

* Processprog: fransk.

sammensat af præsidenten, M. van der Woude, og dommerne V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl (refererende dommer) og I. Nõmm,

justitssekretær: fuldmægtig L. Ramette,

på grundlag af den skriftlige forhandling og efter retsmødet den 8. juli 2020,

afsagt følgende

Dom

I. Sagens baggrund

1 Sagsøgeren, Liam Jenkinson, der er irsk statsborger, var først ansat fra den 20. august 1994 til den 5. juni 2002 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontakter (herefter »de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter«) ved observatørmissionen i Jugoslavien, der blev oprettet ved et aftalememorandum undertegnet i Beograd den 13. juli 1991, på daværende tidspunkt benævnt »Det Europæiske Fællesskabs Observatørmission (ECMM)« og dernæst benævnt »Den Europæiske Unions Observatørmission (EUMM)« ved Rådets fælles aktion 2000/811/FUSP af 22. december 2000 om Den Europæiske Unions Observatørmission (EFT 2000, L 328, s. 53). ECMM's, derefter EUMM's, mandat blev forlænget flere gange, sidst ved Rådets fælles aktion 2006/867/FUSP af 30. november 2006 om forlængelse og ændring af mandatet for Den Europæiske Unions Observatørmission (EUMM) (EUT 2006, L 335, s. 48), indtil den 31. december 2007.

2 Sagsøgeren var derefter ansat fra den 17. juni 2002 til den 31. december 2009 i henhold til flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontakter ved Den Europæiske Unions politimission i Bosnien-Hercegovina (EUPM), der blev oprettet ved Rådets fælles aktion 2002/210/FUSP af 11. marts 2002 om Den Europæiske Unions politimission (EFT 2002, L 70, s. 1). EUPM's mandat blev forlænget flere gange, sidst ved Rådets afgørelse 2011/781/FUSP af 1. december 2011 om Den Europæiske Unions politimission (EUPM) i Bosnien-Hercegovina (EUT 2011, L 319, s. 51), indtil den 30. juni 2012.

3 Endelig var sagsøgeren ansat i Eulex Kosovo-missionen fra den 5. april 2010 til den 14. november 2014 i henhold til 11 på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der for så vidt angår de ni første ansættelseskontrakter blev indgået med chefen for Eulex Kosovo-missionen og for så vidt angår de to sidstnævnte med selve missionen (herefter »de 11 tidsbegrænsede ansættelseskontrakter«). Eulex Kosovo-missionen blev oprettet ved Rådets fælles aktion 2008/124/FUSP af 4. februar 2008 om Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, Eulex Kosovo (EUT 2008, L 42, s. 92). Den blev forlænget flere gange, bl.a. indtil den 14. juni 2016 ved Rådets afgørelse 2014/349/FUSP af 12. juni 2014 om ændring af fælles aktion 2008/124/FUSP (EUT 2014, L 174, s. 42).

4 I løbet af den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der blev indgået med Eulex Kosovo-missionen, og som dækkede perioden mellem den 15. juni og den 14. oktober 2014, blev sagsøgeren, ved skrivelse fra chefen for Eulex Kosovo-missionen af 26. juni 2014 (herefter »skrivelsen af 26.6.2014«) underrettet om, at den stilling, som han havde haft siden sin ansættelse ved missionen, som følge af en afgørelse om omstrukturering af Eulex Kosovo-missionen, som medlemsstaterne havde truffet den 24. juni 2014, ville blive nedlagt efter den 14. november 2014,

og at hans kontrakt derfor ikke ville blive forlænget efter denne dato. En ellevte og sidste tidsbegrænset ansættelseskontakt blev derfor indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen for perioden fra den 15. oktober til den 14. november 2014 (herefter »den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt«).

5 Med undtagelse af den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt indeholdt alle de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som sagsøgeren havde indgået vedrørende sine aktiviteter i Eulex Kosovo-missionen, en voldgiftsbestemmelse, der udpegede de belgiske retter. Hvad angår den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt indeholdt denne i kontraktens artikel 21 en voldgiftsbestemmelse, der i henhold til artikel 272 TEUF tillagde Den Europæiske Unions retsinstanser kompetence til at træffe afgørelse om enhver tvist vedrørende kontrakten.

II. Retsforhandlingerne for Retten og Domstolen

6 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 23. oktober 2015 har sagsøgeren anlagt denne sag mod Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) og Eulex Kosovo-missionen.

7 Ved kendelse af 9. november 2016, Jenkinson mod Rådet m.fl. (T-602/15, herefter »den første kendelse«, EU:T:2016:660), fastslog Retten, vedrørende de af de sagsøgte rejste formalitetsindsigelser, at det var åbenbart, at den savnede kompetence til at træffe afgørelse vedrørende de to første principale påstande, og afviste den tredje subsidiære påstand. Følgelig afviste Retten søgsmålet i dets helhed.

8 Efter appel iværksat af sagsøgeren til prøvelse af den oprindelige kendelse ophævede Domstolen denne kendelse ved dom af 5. juli 2018, Jenkinson mod Rådet m.fl. (C-43/17 P, herefter »dommen i appelsagen«, EU:C:2018:531), og sagen blev hjemvist til Retten.

9 Efter dommen i appelsagen er der i henhold til artikel 217, stk. 2, i Rettens procesreglement blevet fastsat en frist for de sagsøgte til at indgive svarskrift.

10 Ved særskilte dokumenter, indleveret henholdsvis den 31. oktober 2018 af Kommissionen og den 19. november 2018 af Rådet og af EU-Udenrigstjenesten, har disse parter fremsat formalitetsindsigelser.

11 Den 19. november 2018 har Eulex Kosovo-missionen indleveret svarskrift.

12 Den 28. januar 2019 har sagsøgeren fremsat sine bemærkninger til Rådets, Kommissionens og EU-Tjenestens formalitetsindsigelser.

13 Den 5. februar 2019 har sagsøgeren indleveret replik.

14 Ved skrivelse indleveret til Justitskontor den 12. februar 2019 har sagsøgeren i overensstemmelse med procesreglementets artikel 66 anmodet om udeladelse af bestemte personlige oplysninger i forhold til offentligheden (bortset fra bopælslandet), jf. bilag 2 til replikken.

15 Den 21. marts 2019 har Eulex Kosovo-missionen indleveret duplik.

16 Ved kendelse afsagt af Rettens Anden Afdeling den 29. marts 2019 er formalitetsindsigelserne blevet henskudt til afgørelse i forbindelse med sagens realitet. Efterfølgende har Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten indleveret svarskrifter.

17 Den 18. juni 2019 har sagsøgeren anmodet om tilladelse til at indgive replik med henblik på at besvare Rådets, Kommissionens og EU-Udenrigstjenestens svarskrifter. Denne anmodning indeholdt ligeledes en anmodning om foranstaltninger med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvis formål var, at Kommissionen blev opfordret til at fremlægge en kopi af den kontrakt, som den havde indgået med de forskellige chefer for Eulex Kosovo-missionen (eller i det mindste med den missionschef, der var ansat fra oktober til november 2014).

18 Den 21. juni 2019 har Rettens Første Afdeling besluttet, at den ikke vil tillade indleveringen af en sådan replik. Da Kommissionen i øvrigt den 9. juli 2019 har fremlagt en kopi af de kontrakter, som den havde indgået med de missionschefer, som havde været ansat i perioden mellem den 15. juni 2014 og den 14. juni 2015, skal der ikke tages stilling til den foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, som sagsøgeren har anmodet om. Sagsøgeren har fremsat sine bemærkninger til de nævnte kontrakter inden for den fastsatte frist.

19 Den 6. september 2019 har Retten (Første Afdeling) på forslag fra den refererende dommer vedtaget en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (herefter »den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse«), der bestod i at indhente sagsøgerens bemærkninger dels til visse oplysninger og dokumenter, der fremgik enten af duplikken eller af bilaget hertil, dels til den irske lovgivning, i det tilfælde at denne lovgivning skulle finde anvendelse i forbindelse med den foreliggende tvist. Sagsøgeren har i to omgange, den 16. september 2019 og dernæst den 27. september 2019, besvaret de spørgsmål, der blev stillet ved foranstaltningen med henblik på førnævnte sags tilrettelæggelse.

20 Ved skrivelse indleveret til Justitskontoret den 27. september 2019 har sagsøgeren i overensstemmelse med procesreglementets artikel 66 anmodet om anonymisering af alle de personlige, familiemæssige, økonomiske og skattemæssige oplysninger, der fremgår af de forskellige formularer, som Eulex Kosovo-missionen har fremlagt, samt af bilag 2 til svaret af 16. september 2019 på den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse.

21 Som følge af den delvise nybesættelse af embederne ved Retten er denne sag blevet tildelt en ny refererende dommer, der har sæde i Anden Afdeling.

22 På forslag fra Anden Afdeling har Retten den 16. januar 2020 i medfør af procesreglementets artikel 28 besluttet at henvise sagen til behandling i en udvidet afdeling.

23 Ved afgørelse af 21. januar 2020 har Rettens præsident, idet et af medlemmerne har fået forfald, i medfør af procesreglementets artikel 17, stk. 2, udpeget sig selv for at supplere dommerkollegiet.

24 Den 13. marts 2020 har Retten (Anden Udvidede Afdeling) på forslag fra den refererende dommer vedtaget en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (herefter »den anden foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse«), der bestod i at opfordre sagsøgeren og de sagsøgte til at besvare forskellige spørgsmål, hvilket de har gjort ved skrivelse af 30. april 2020, for så vidt angår sagsøgeren (herefter »svaret af 30.4.2020«), og ved fire særskilte skrivelser, der alle er dateret den 29. maj 2020, for så vidt angår de sagsøgte.

25 I sagsøgerens svar af 30. april 2020 på det spørgsmål, hvorved han blev opfordret til udtrykkeligt og klart at præcisere retsgrundlaget for den anden påstand, der var rejst principalt, har han oplyst, at den nævnte påstand tilsigter at pålægge institutionerne ansvar uden for kontraktforhold på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF. De sagsøgte er blevet opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger til det nævnte svar.

26 Den 11. juni 2020 har sagsøgeren fremsat bemærkninger til de sagsøgtes svar på de spørgsmål, som de var blevet stillet i forbindelse med den anden foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (herefter »bemærkningerne af 11.6.2020«).

27 Ved fire særskilte skrivelser, alle dateret den 12. juni 2020, har de sagsøgte fremsat deres bemærkninger til sagsøgerens svar af 30. april 2020.

28 Ved skrivelse af 25. juni 2020, som det er blevet besluttet at tilføje sagsakterne, har Eulex Kosovo-missionen fremsat bemærkninger til bemærkningerne af 11. juni 2020.

29 Den 1. december 2020 har Retten (Anden Udvidede Afdeling) på forslag fra den refererende dommer vedtaget en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (herefter »den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse«), hvorved sagsøgeren og de sagsøgte blev opfordret til at besvare forskellige spørgsmål, hvilket de har gjort henholdsvis ved skrivelse af 23. december 2020, hvad angår Kommissionen, ved skrivelse af 24. december 2020, hvad angår sagsøgeren, og ved tre særskilte skrivelser, alle dateret den 5. januar 2021, hvad angår Rådet, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen.

30 Ved skrivelse af 14. januar 2021 har sagsøgeren fremsat bemærkninger til Eulex Kosovo-missionens svar på det første spørgsmål, som missionen blev stillet i forbindelse med den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse (herefter »bemærkningerne af 14.1.2021«).

III. Påstande

31 Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

»Principalt:

1. Hvad angår de rettigheder, der følger af den privatretlige kontrakt:

   – Sagsøgerens kontraktforhold ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt.

   – Det fastslås, at de sagsøgte har tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser og bl.a. har tilsidesat pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør.

     Følgelig fastslås det, at de sagsøgte, som erstatning for det tab, der er lidt på grund af misbrug af [på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter] med heraf følgende lang tids usikkerhed for sagsøgeren og tilsidesættelsen af pligten til at give varsel om opsigelse af kontrakten:

– De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren en godtgørelse for manglende overholdelse af opsigelsesvarslet på 176 601,55 [EUR], beregnet på grundlag af hans anciennitet ved [Den Europæiske Unions] missioner.

– Subsidiært tilpligtes de sagsøgte at betale sagsøgeren en godtgørelse for manglende overholdelse af opsigelsesvarslet på 45 985,15 [EUR], beregnet under hensyn til den tid, han har været i tjeneste hos [Eulex Kosovo-missionen].

– Det fastslås, at afskedigelsen af sagsøgeren er ulovlig og følgelig, at de sagsøgte tilpligtes at betale ham en godtgørelse, der efter ret og billighed er opgjort til 50 000 [EUR].

– Det fastslås, at de sagsøgte ikke har foranlediget udarbejdelse af de lovbestemte arbejdsretlige dokumenter i forbindelse med kontraktens ophør:

– De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren et beløb på 100,00 [EUR] for hver dags forsinkelse at regne fra anlæggelsen af den foreliggende sag.

– De sagsøgte tilpligtes at tilsende sagsøgeren de lovbestemte arbejdsretlige dokumenter i forbindelse med kontraktens ophør.

– De sagsøgte tilpligtes at betale renter af de [ovennævnte] beløb, beregnet efter den belgiske lovbestemte sats.

2. Hvad angår magtmisbrug og den eksisterende forskelsbehandling:

– Det fastslås, at [Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten] udsatte sagsøgeren for forskelsbehandling, uden nogen objektiv begrundelse herfor, under hans beskæftigelse ved de missioner, som disse havde oprettet, for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser samt for så vidt angår hans sikkerhed for efterfølgende ansættelse.

– Det fastslås, at sagsøgeren burde være blevet ansat som midlertidig ansat ved [Rådet, Kommissionen eller EU-Udenrigstjenesten].

– [Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten] tilpligtes at erstatte sagsøgeren det løntab og det tab af pensionsrettigheder og dertil knyttede ydelser og privilegier, som han blev påført ved [ovennævnte] tilsidesættelser af [EU-]retten.

  De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren renter af disse beløb, beregnet efter den belgiske lovbestemte sats.

– Der fastsættes en frist for parterne til at fastsætte den nævnte erstatning under hensyntagen til den lønklasse og det løntrin, som sagsøgeren burde have været ansat i, den gennemsnitlige lønstigning, sagsøgerens karriereudvikling og de ydelser som han således burde have fået i henhold til denne kontrakt som midlertidigt ansat, og der foretages en sammenligning af de opnåede resultater med den løn, som sagsøgeren rent faktisk har oppebåret.

Subsidiært:

– Det fastslås, at de sagsøgte har tilsidesat deres forpligtelser.

– De sagsøgte tilpligtes at betale sagsøgeren erstatning for det tab, der fulgte af de nævnte tilsidesættelser, idet dette efter ret og billighed er opgjort til 150 000,00 [EUR].

Under alle omstændigheder:

De sagsøgte tilpligtes at betale sagsomkostningerne.«

32 Rådet har nedlagt følgende påstande:

– Principalt afvisning, for så vidt som søgsmålet er anlagt mod Rådet.

– Subsidiært afvisning, for så vidt som søgsmålet er anlagt for sent.

– Mere subsidiært frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

33 Kommissionen har nedlagt følgende påstande:

– Afvisning for så vidt som søgsmålet er rettet mod Kommissionen.

– Subsidiært frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

34 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:

– Afvisning for så vidt som søgsmålet er anlagt for sent.

– Under alle omstændigheder afvisning, for så vidt som søgsmålet er rettet mod EU-Udenrigstjenesten.

– Subsidiært frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

35 Eulex Kosovo-missionen har nedlagt følgende påstande:

– Principalt afvisning, for så vidt som søgsmålet er anlagt for sent.

– Subsidiært frifindelse.

– Sagsøgeren tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

IV. Retlige bemærkninger

36 Af de grunde, som sagsøgeren har anført, skal hans begæringer, der er fremsat på grundlag af procesreglementets artikel 66, om udeladelse og anonymisering af personoplysninger, som omhandlet i præmis 14 og 20 ovenfor, indledningsvis tages til følge.

A. Indledende bemærkninger

37 Indledningsvis skal der af retsplejemæssige hensyn først foretages en præcis fastlæggelse af det retlige grundlag og genstanden for søgsmålet samt sagsøgerens tre første påstande. Dernæst vil der blive foretaget en gennemgang af rækkevidden af dommen i appelsagen.

1. Det retlige grundlag og genstanden for søgsmålet samt sagsøgerens tre første påstande

38 Sagsøgeren har med sine tre første påstande, således som Domstolen har sammenfattet i appeldommens præmis 3, i det væsentlige nedlagt følgende påstande:

– Principalt ændres sagsøgerens kontraktforhold til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt (herefter en »tidsubegrænset ansættelseskontrakt«), det fastslås, at de sagsøgte har tilsidesat deres kontraktlige forpligtelser, navnlig pligten til at give varsel i forbindelse med, at en tidsubegrænset ansættelseskontrakt bringes til ophør, det fastslås, at afskedigelsen af sagsøgeren var uberettiget, og at de indstævnte følgelig tilpligtes at erstatte sagsøgeren det tab, som han har lidt på grund af misbrug af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, tilsidesættelsen af pligten til at give varsel og uberettiget afskedigelse (herefter »den første påstand«).

– Principalt fastslås, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten har udsat sagsøgeren for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved Den Europæiske Unions internationale missioner, som omhandlet ovenfor i præmis 1 - 3 (herefter »missionerne«), for så vidt angår hans vederlag, pensionsrettigheder og andre fordele, og det fastslås, at han burde have været ansat som midlertidigt ansat ved en af disse sagsøgte, og at de følgelig tilpligtes at betale en erstatning herfor (herefter »den anden påstand«).

– Subsidiært tilpligtes de sagsøgte på grundlag af deres ansvar uden for kontraktforhold at betale sagsøgeren erstatning for det tab, der følger af tilsidesættelserne af deres forpligtelser (herefter »den tredje påstand«).

39 For det første skal der indledningsvis tages stilling til spørgsmålet om, hvorvidt det nævnte søgsmål, således som Rådet, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen implicit har gjort gældende, for så vidt som de har gjort gældende, at søgsmålet ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi det er anlagt for sent, skal anses for et annullationssøgsmål anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF.

40 I denne henseende bemærkes, at stævningen ganske vist indeholder forskellige angivelser, der kan antyde, at søgsmålet, i det mindste delvist, er støttet på bestemmelserne i artikel 263 TEUF. Således figurerer overskriften »Annullationssøgsmål og erstatningssøgsmål« øverst på stævningens første side, og sagsøgeren har i stævningens punkt 158 anført, at »afgørelsen om ikke at forlænge [hans kontrakt] er ulovlig og skal annulleres«. I øvrigt har den fortegnelse over

dokumenter, der er vedlagt som bilag til stævningen, overskriften »Fortegnelse over de dokumenter, der er vedlagt som bilag til annullationssøgsmålet [...]«, og bilagene til stævningen er identificeret som »bilag nr. [...] til annullationssøgsmålet«.

41 Bortset fra den omstændighed, at sagsøgeren, såvel i sine bemærkninger til formalitetsindsigelserne som i replikken, formelt bestrider at have anlagt et annullationssøgsmål, fremgår det imidlertid i det væsentlige klart af stævningen, at sagsøgeren til trods for de terminologiske approksimationer i hans skriftlige indlæg, som anført i præmis 40 ovenfor, ikke har haft til hensigt at anlægge et søgsmål i henhold til artikel 263 TEUF.

42 For det første indeholder sagsøgerens tre første påstande, som formelt fastlægger tvistens genstand, nemlig ingen påstand om annullation af nogen retsakt, navnlig af skrivelsen af 26. juni 2014 eller af en afgørelse, som sagsøgeren med skrivelsen får kendskab til. Derimod må det konstateres, således som der er redegjort detaljeret for i præmis 50-62 nedenfor, at de nævnte påstande kun indeholder påstande om ændring af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og påstande om erstatning for kontraktlige og ikke-kontraktlige tab.

43 For det andet har sagsøgeren ikke i modsætning til, hvad Rådet og EU-Udenrigstjenesten i det væsentlige har anført i den formalitetsindsigelse, som disse har fremsat, og i modsætning til, hvad Eulex Kosovo-missionen har anført i sit svarskrift, bestridt rigtigheden af den manglende forlængelse af hans kontrakt. Som sagsøgeren formelt har anført både i bemærkningerne til formalitetsindsigelserne og i replikken, har han nemlig ikke generelt stillet spørgsmålstegn ved Eulex Kosovo-missionens ret til at bringe arbejdsforholdet til ophør og har ikke anmodet om at blive genansat i sin stilling.

44 For det tredje har sagsøgeren ikke noget sted i sine skriftlige indlæg haft til hensigt at godtgøre, at nogen retsakt er ulovlig, med henblik på at påstå, at denne annulleres. Sagsøgeren har allerhøjest, således som han har anført i sit svar på et spørgsmål, som han blev stillet under retsmødet, og som er blevet tilført retsmødeprotokollen, nærmere bestemt påberåbt sig ulovligheden af fælles aktion 2008/124 med henblik på at opnå erstatning for det ikke-kontraktlige tab, som han har påberåbt sig i forbindelse med den anden påstand, der er fremsat principalt.

45 Henset til de ovenstående betragtninger må det konstateres, at nærværende søgsmål ikke er blevet anlagt på grundlag af artikel 263 TEUF. Herefter må den formalitetsindsigelse, som er udledt af, at det angivelige annullationssøgsmål til prøvelse af skrivelsen af 26. juni 2014 er anlagt for sent, og som er rejst af Rådet, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen, forkastes som faktisk og retligt ugrundet.

46 For det andet skal det undersøges, om søgsmålet, således som sagsøgeren har gjort gældende i forbindelse med retsforhandlingernes skriftlige del, indeholder en ulovlighedsindsigelse i henhold til artikel 277 TEUF vedrørende fælles aktion 2008/124.

47 Sagsøgeren har nemlig i sine bemærkninger til formalitetsindsigelserne og i replikken fremhævet, at selv om hans anbringender i det foreliggende tilfælde vedrører en tilsidesættelse af den lovgivning, der finder anvendelse på kontrakter, har han ikke anlagt et annullationssøgsmål på grundlag af artikel 263 TEUF, »men et erstatningssøgsmål, der principalt støttes på artikel 272 [TEUF], og dernæst subsidiært på artikel 277 TEUF (ulovlighedsindsigelse) og på artikel 268 TEUF (Unionens ansvar uden for kontraktforhold)«.

48 Som allerede anført i præmis 44 ovenfor, fremgår det i denne forbindelse af sagsøgerens skriftlige indlæg, at denne højest har påberåbt sig ulovligheden af fælles aktion 2008/124 med henblik på at godtgøre rigtigheden af hans påstand om erstatning for det ikke-kontraktlige tab, som han har påberåbt sig i forbindelse med den anden principale påstand. Selv hvis det antages, at sagsøgeren har fremsat en ulovlighedsindsigelse vedrørende fælles aktion 2008/124 på grundlag af artikel 277 TEUF, må det i øvrigt konstateres, at denne påstand ikke understøttes af nogen retlig eller faktisk argumentation i stævningen, og at det, idet sagsøgeren ikke har fremført noget argument til støtte for en sådan indsigelse, derfor må konstateres, at denne ikke opfylder betingelserne i procesreglementets artikel 76, litra d), og derfor må afvises (jf. i denne retning og analogt dom af 14.7.2016, Alesa mod Kommissionen, T-99/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2016:413, præmis 87-91, og dom af 3.3.2021, Barata mod Parlamentet, T-723/18, under appel, EU:T:2021:113, præmis 59-62).

49 For det tredje skal retsgrundlaget og genstanden for sagsøgerens tre første påstande fastlægges.

50 Hvad angår den første principale påstand er denne for det første formuleret i henhold til artikel 272 TEUF og er rettet til Unionens retsinstanser i forbindelse med en voldgiftsbestemmelse, der udpeger sidstnævnte, og som findes i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der er indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen.

51 Det fremgår nemlig af stævningens begrundelse, under overskriften »Domstolskompetence«, at sagsøgeren med en henvisning til voldgiftsklausulen påberåber sig den nævnte voldgiftsklausul, der udpeger Den Europæiske Unions Domstol som kompetent til at afgøre en tvist vedrørende den nævnte kontrakt ved en udtrykkelig henvisning til artikel 272 TEUF.

52 Hvad for det andet angår genstanden for de påstande, der er nedlagt i forbindelse med den første påstand, har sagsøgeren, således som det fremgår af det resumé, som Domstolen har foretaget heraf, således som gengivet i præmis 38 ovenfor, anmodet Retten om at ændre de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og om at fastslå, at de betingelser, hvorunder Eulex Kosovo-missionen bragte denne tidsubegrænsede kontrakt til ophør, tilsidesætter den arbejdsret, der finder anvendelse på denne type kontrakt. I denne forbindelse har sagsøgeren i selve formuleringen af den første påstand, således som gengivet i præmis 31 ovenfor, bl.a. støttet sig på formelle og materielle regler, der finder anvendelse på en tidsubegrænset ansættelseskontrakts ophør, og har påberåbt sig reglerne om godtgørelse for manglende overholdelse af opsigelsesvarslet.

53 Søgsmålets genstand for så vidt angår den første principale påstand ligger således inden for den ramme, der er defineret i sagsøgerens ansættelseskontrakt(er), som læst og fortolket i lyset af den arbejdsret, der finder anvendelse.

54 Henset til de ovenstående betragtninger må det antages, at den første principale påstand, henset til den lovgivning, der finder anvendelse på det omhandlede kontraktforhold, tilsigter dels at opnå en ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, dels, som følge af den nævnte ændring og som følge af de sagsøgtes tilsidesættelse af deres kontraktlige forpligtelser, at opnå erstatning for samtlige de kontraktlige tab, der angiveligt er lidt som følge af misbruget af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og tilsidesættelsen af sagsøgerens rettigheder inden for rammerne af en tidsubegrænset ansættelseskontrakt samt tilsidesættelsen af betingelserne for at bringe denne type kontrakt til ophør.

55 Hvad angår den anden påstand, der ligeledes er fremsat principalt, har sagsøgeren for det første i sit svar af 30. april 2020 anført, at den nævnte påstand havde til formål at »stille spørgsmålstegn ved [i]nstitutionernes ansvar uden for kontrakt på grundlag af artikel 268 [TEUF] og artikel 340 [TEUF], i forbindelse med skabelsen af en retlig ramme [...] vedrørende beskæftigelsen af internationale kontraktansatte ved missionerne, som [var] ulovlig af de grunde, der er påberåbt i forbindelse med søgsmålet«.

56 For det andet må det konstateres, at selv om et sådant retsgrundlag ikke fremgår udtrykkeligt af stævningen, fremgår det klart af begrundelsen for sidstnævnte, at den nævnte påstand tilsigter at opnå erstatning for tab, der er forbundet med institutionernes valg vedrørende ansættelsespolitikken for internationalt civilt personale ved de internationale EU-missioner, som sagsøgeren har arbejdet for.

57 For det første har sagsøgeren nemlig, således som Domstolen selv har sammenfattet i appeldommens præmis 3, med den anden påstand anmodet Retten om at fastslå, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten udsatte ham for forskelsbehandling under hans beskæftigelse ved de tre missioner, der er nævnt i præmis 1-3 ovenfor, for så vidt angik hans vederlag, pensionsrettigheder og andre fordele, at han burde have været ansat som midlertidigt ansat ved en af disse missioner, og følgelig at de tilpligtes at betale ham en erstatning for det lidte tab.

58 Endvidere er den erstatningspåstand, der er indeholdt i den anden påstand, ikke rettet mod Eulex Kosovo-missionen, som er den kontraherende part, med hvilken sagsøgeren havde indgået den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, som indeholder den voldgiftsbestemmelse, der udpeger Unionens retsinstanser.

59 Endelig har sagsøgeren i sine bemærkninger til formalitetsindsigelserne, for så vidt angår den anden påstand, således som det er anført i præmis 55 ovenfor, ikke alene udtrykkeligt henvist til bestemmelserne i artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF, men har desuden, idet han har opretholdt disse, præciseret de begrundelser i stævningen, som har til formål at underbygge hans påstand om erstatning i henhold til de pågældende sagsøgtes ansvar uden for kontraktforhold.

60 Henset til de ovenstående betragtninger må det antages, at den anden principale påstand er baseret på bestemmelserne i artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF og tilsigter at opnå erstatning fra Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten for ikke-kontraktmæssige tab, som sagsøgeren har lidt som følge af deres ansættelsespolitik for internationalt civilt personale ved de missioner, som sagsøgeren har arbejdet for.

61 Hvad angår den tredje påstand, der er fremsat subsidiært, er det ubestridt, at denne er baseret på bestemmelserne i artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF. Den nævnte påstand tilsigter at fastslå »EU-institutionernes« ansvar uden for kontraktforhold som følge af det tab, som sagsøgeren vil lide i tilfælde af, at Retten forkaster hans to første påstande, der er fremsat principalt.

62 Hvad angår fastlæggelsen af genstanden for nærværende søgsmål fremgår det sammenfattende af konstateringerne i præmis 45, 48, 54, 60 og 61 ovenfor, at det nævnte søgsmål, for så vidt angår den første principale påstand, blev anlagt i henhold til den voldgiftsbestemmelse, der udpeger Unionens retsinstanser, i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, og at det foreliggende søgsmål, for så vidt angår den anden påstand, der ligeledes er nedlagt principalt, og den tredje påstand, der er fremsat subsidiært, er et søgsmål om ansvar uden for kontraktforhold, der er anlagt på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF.

2. Rettens kompetence efter appeldommen

63 I punkt 1 i appeldommens konklusion ophævede Domstolen den første kendelse i sin helhed. Da Domstolen i øvrigt ikke var i stand til at træffe afgørelse om sagens realitet, besluttede den i domskonklusionens punkt 2 at hjemvise sagen til Retten. Følgelig påhviler det Retten at træffe afgørelse om alle påstandene i stævningen.

64 Hvad for det første angår den første påstand skal det i denne forbindelse bemærkes, at Domstolen, i appeldommens præmis 49 og 50, udtalte, at Retten havde begået en retlig fejl ved at erklære sig åbenbart inkompetent til bl.a. at tage stilling til den nævnte påstand, idet den i lyset af præmis 10 i dom af 1. juli 1982, Porta mod Kommissionen (109/81, EU:C:1982:253), som Domstolen henviste til i præmis 44 i appeldommen, burde have undersøgt, om og i givet fald i hvilket omfang den ligeledes kunne tage hensyn til de ansættelseskontrakter, der gik forud for den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

65 Det fremgår af appeldommens præmis 45-47, at for så vidt som sagsøgerens påstande er knyttet til eksistensen af et enkelt og fortsat ansættelsesforhold, der er støttet på flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, tilsigter de en ændring af samtlige kontrakter og er støttet på alle disse, herunder den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Domstolen konkluderede heraf i denne doms præmis 48, at søgsmålet indeholdt påstande, der også hvilede på den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

66 Hvad angår de påstande, der er indeholdt i den første påstand, skal Retten følgelig prøve disse, idet den ligeledes tager hensyn til de ansættelseskontrakter, der gik forud for den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

67 Eftersom de erstatningskrav, som sagsøgeren har nedlagt — såvel i den anden påstand som i den tredje påstand — ikke er fremsat inden for rammerne af en voldgiftsbestemmelse, i henhold til artikel 272 TEUF, men på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, er Rettens kompetence til at træffe afgørelse herom for det andet ikke afhængig af de voldgiftsbestemmelser, der er indeholdt i de forskellige tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som sagsøgeren har indgået.

68 Desuden fremgår det af Domstolens praksis, at for så vidt angår personaleforvaltningsretsakter om operationer »i felten«, har Retten og, såfremt der iværksættes appel, Domstolen kompetence til at efterprøve sådanne retsakter. Ifølge Domstolen følger denne kompetence, for så vidt angår tvister om ansvar uden for kontraktforhold, af artikel 268 TEUF, sammenholdt med artikel 340, stk. 2, TEUF, og idet der tages hensyn til artikel 19, stk. 1, TEU og artikel 47 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, H mod Rådet m.fl., C-455/14 P, EU:C:2016:569, præmis 58). I denne henseende har Domstolen fastslået, at afgørelser om overførsel af medlemmer af en mission til indsatsområdet, selv om de er blevet vedtaget inden for rammerne af den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik (FUSP), ikke udgjorde retsakter som omhandlet i artikel 24, stk. 1, andet afsnit, TEU og artikel 275, første afsnit, TEUF, og at de følgelig henhørte under Unionens retsinstansers kompetence i henhold til de ovennævnte generelle bestemmelser i fornævnte EUF-traktat for så vidt angår tvister vedrørende ansvar uden for kontraktforhold (jf. i denne retning dom af 19.7.2016, H mod Rådet m.fl., C-455/14 P, EU:C:2016:569, præmis 59).

69 I det foreliggende tilfælde fremgår det af de respektive genstande for de erstatningskrav, som sagsøgeren har nedlagt i den anden og den tredje påstand, således som fastlagt i præmis 55-61 ovenfor, at disse, for så vidt som de vedrører den retlige rammer for ansættelse på kontraktbasis af internationalt civilt personale ved missionerne generelt og de særlige ansættelsesvilkår for sagsøgeren, vedrører personaleforvaltningsretsakter. Henset til den ovenfor i præmis 68 nævnte retspraksis har Retten følgelig kompetence til at undersøge de nævnte påstande på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TFUE.

70 Sammenfattende har Retten kompetence til at undersøge dels de påstande, der er nedlagt i den første påstand i henhold til voldgiftsbestemmelsen, der udpeger Unionens retsinstanser i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, dels de påstande, der er nedlagt i den anden og den tredje påstand, der er nedlagt henholdsvis principalt og subsidiært på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF.

B. Formaliteten

71 De sagsøgte har fremført flere formalitetsindsigelser. De har, hver for sig eller samlet, gjort gældende, dels at den subsidiære påstand om erstatning ikke er tilstrækkeligt klar, dels at de faktiske omstændigheder, afgørelserne og de eventuelle uregelmæssigheder, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke kan tilskrives dem.

72 Sagsøgeren har bestridt, at de to formalitetsindsigelser er begrundede.

73 Hvad indledningsvis angår den første formalitetsindsigelse om, at den subsidiære erstatningspåstand er uklar, en indsigelse, der udelukkende vedrører den tredje påstand, for så vidt som denne netop er fremsat subsidiært i forhold til de to første påstande, skal en eventuel prøvelse heraf udsættes til det tilfælde, at de to første påstande ikke tages til følge.

74 Hvad angår den anden formalitetsindsigelse om, at de faktiske omstændigheder, afgørelserne og de eventuelle uregelmæssigheder, som sagsøgeren har påberåbt sig, ikke kan tilregnes de sagsøgte, har disse i det væsentlige gjort gældende, at de ikke har indgået noget kontraktforhold med sagsøgeren (for Rådets, EU-Udenrigstjenestens eller Kommissionens vedkommende), eller at de ikke har indgået noget kontraktforhold før den 5. april 2010 (for Eulex Kosovo-missionens vedkommende). De kan derfor ikke, helt eller delvist, gøres ansvarlige for den anfægtede adfærd.

75 Det konstateres for det første, at de argumenter, der er fremført til støtte for den foreliggende formalitetsindsigelse, alle – i det mindste i det væsentlige – vedrører påstanden om ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og påstanden om erstatning for det kontraktmæssige tab, som sagsøgeren angiveligt har lidt. Henset til den konstatering, der er foretaget i præmis 54 ovenfor, er de nævnte påstande fremsat af sagsøgeren i forbindelse med den første påstand, der er fremsat principalt. Det må følgelig antages, at den nævnte formalitetsindsigelse i det væsentlige ikke er rettet mod søgsmålet i sin helhed, men udelukkende mod den første påstand.

76 For det andet konstateres, at når der for Retten inden for rammerne af en voldgiftsbestemmelse i henhold til artikel 272 TEUF er anlagt et søgsmål vedrørende arbejdsretten, som bl.a. vedrører spørgsmålet om, hvorvidt et kontraktforhold skal ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, er undersøgelsen af, om de sagsøgte, der er indklaget i forbindelse med dette forhold, eventuelt er involveret og i givet fald af den omhandlede periode, et spørgsmål, der er tæt forbundet med undersøgelsen af, om søgsmålet er velbegrundet.

77 For det tredje kan det ikke forholde sig anderledes med prøvelsen af spørgsmålet om, hvorvidt og i hvilket omfang hver af de sagsøgte er ansvarlige for de kontraktmæssige tab, som sagsøgeren har påberåbt sig i forbindelse med den første påstand, så meget desto mere for så vidt som påstanden om ændring til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og påstanden om den efterfølgende erstatning ikke kun vedrører det ansættelsesforhold, som sagsøgeren indgik i forbindelse med hans aktiviteter i Eulex Kosovo-missionen, men ligeledes de ansættelsesforhold, der blev indgået i forbindelse med de to første missioner som omhandlet i præmis 1 og 2 ovenfor. Hvad for det første angår Eulex Kosovo-missionen blev denne først tildelt status som juridisk person i 2014, efter indsættelsen af artikel 15a i fælles aktion 2008/124 ved afgørelse 2014/349. Hvad for det andet angår de to første missioner er disse, som det fremgår af præmis 1 og 2 ovenfor, ikke længere aktive. Hvis påstanden om ændring af samtlige sagsøgerens ansættelsesforhold ved de tre missioner, mellem den 20. august 1994 og den 14. november 2014, til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt og påstanden om erstatning for det angivelige kontraktmæssige tab skal tages til følge, skal der følgelig, i hvert fald indtil Eulex Kosovo-missionen blev tildelt status som juridisk person den 12. juni 2014, foretages en identificering af, hvilke EU-institutioner, der er ansvarlige for de pågældende aktiviteter.

78 Det er således efter realitetsbehandlingen af den første påstand, at det eventuelt, henset til gældende ret, skal afgøres, i hvilket omfang de påstande, som sagsøgeren har fremsat i den nævnte påstand, er begrundede i forhold til hver af de sagsøgte.

79 Henset til de ovenstående betragtninger og til de foreliggende omstændigheder finder Retten det af hensyn til god retspleje hensigtsmæssigt at prøve de påstande, der er fremsat i forbindelse med den første påstand, inden den eventuelt behandler de nævnte formalitetsindsigelser (jf. i denne retning og analogt dom af 26.2.2002, Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 52).

C. Realiteten

1. Den principale påstand om ændring af kontraktforholdet til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og om erstatning for et kontraktmæssigt tab (første påstand)

a) Påstanden om ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt

80 Hvad angår undersøgelsen af, om den påstand, der er indeholdt i den første påstand, er begrundet, for så vidt som den tilsigter at opnå en ændring af sagsøgerens på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, bemærkes, at sagsøgeren i den del, der vedrører søgsmålets genstand og i stævningens påstande, med den første påstand i generelle vendinger har nedlagt påstand om »ændring af hans kontraktforhold til [en tidsubegrænset ansættelseskontrakt]«. Det fremgår desuden af begrundelsen for stævningen, der støtter nævnte påstand, at sagsøgeren ved »kontraktforhold« forstår alle de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som han indgik i forbindelse med hans aktiviteter ved de missioner, der er omhandlet i præmis 1-3 ovenfor. Følgelig vedrører påstanden om ændring af kontraktforholdet til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og påstanden om erstatning for det angivelige kontraktmæssige tab principalt alle de kontrakter, der er indgået i forbindelse med hans aktiviteter ved missionerne, og subsidiært de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter vedrørende hans aktiviteter ved Eulex Kosovo-missionen.

81 Imidlertid fremgår det af appeldommen, at Rettens judicielle kompetence følger af den voldgiftsbestemmelse, der udpeger Unionens retsinstanser og som findes i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt og at denne kompetence, således som det blev konstateret i præmis 64-66 ovenfor, omfatter alle påstande, der udledes af den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt eller som har en direkte forbindelse til de forpligtelser, der følger af denne kontrakt.

82 For så vidt som den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt er en del af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der vedrører sagsøgerens aktiviteter ved Eulex Kosovo-missionen, skal sagsøgerens påstand om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt følgelig først undersøges. Hvis denne påstand ikke tages til følge, har Retten nemlig ikke kompetence til at behandle påstanden om ændring af de to første serier af tidsbegrænsede kontrakter, som sagsøgeren indgik i forbindelse med sine aktiviteter ved de to første missioner, som omhandlet i præmis 1 og 2 ovenfor, til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, eftersom disse sidstnævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke indeholdt en voldgiftsbestemmelse, der udpeger Unionens retsinstanser.

83 Med henblik på prøvelsen af påstanden om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænsede ansættelseskontrakt skal det afgøres, hvilken ret der finder anvendelse på kontraktforholdet mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen eller missionscheferne for så vidt angår de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, og dernæst skal den nævnte ret finde anvendelse.

1) Afgørelsen af, hvilken ret der finder anvendelse på de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter

84 Hvad angår den ret, der finder anvendelse på sagsøgerens kontraktforhold i forbindelse med Eulex Kosovo-missionen, har sagsøgeren gjort gældende, at der er sket tilsidesættelse dels af de forskellige bestemmelser i belgisk ret, eller subsidiært irsk ret, dels af flere almindelige normer og principper i EU-retten, og navnlig af de principper og regler, der er anført i eller udledt af Rådets direktiv 1999/70/EF af 28. juni 1999 om rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der er indgået af EFS, UNICE og CEEP (EFT 1999, L 175, s. 43). I medfør af bestemmelserne i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 593/2008 af 17. juni 2008 om lovvalgsregler for kontraktlige forpligtelser (Rom I) (EUT 2008, L 177, s. 6), navnlig forordningens artikel 8, stk. 4, skal belgisk ret anvendes på denne tvist. Hvad angår den påståede tilsidesættelse af almindelige EU-retlige principper har sagsøgeren påberåbt sig Unionens retsinstansers praksis, hvoraf det fremgår, at de principper, der følger af direktiv 1999/70, kan påberåbes over for EU-institutionerne, når de er et specifikt udtryk for grundlæggende regler i EU-traktaten og generelle principper, der forpligter de nævnte institutioner direkte. Sagsøgeren har desuden påberåbt sig en tilsidesættelse af Den Europæiske Ombudsmands europæiske adfærdskodeks (herefter »adfærdskodeksen«), der ifølge sagsøgeren i det væsentlige gengiver samtlige arbejdstagerrettigheder, således som disse rettigheder er beskyttet af EU-instrumenter og nationale love.

85 Sagsøgeren har indledningsvis gjort gældende dels at hans ansættelse på grundlag af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter var ulovlig og at de i henhold til belgisk ret krævede formelle krav forud for indgåelsen af de nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke blev overholdt. Han har følgelig nedlagt påstand om, at hans kontraktforhold ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Dels er alle de sociale rettigheder, som han havde i sin

egenskab af arbejdstager ansat i henhold til ordningen for en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, bl.a. med hensyn til social sikring og pension, men også information, høring, underretning og opsigelse af kontrakten, blevet tilsidesat som følge af denne ændring. Sagsøgeren har derimod oplyst, at han ikke anfægter lovligheden af afgørelsen om ikke at forlænge hans kontrakt og ikke anmoder om at blive genindsat i sin stilling.

86 Dernæst har sagsøgeren anfægtet argumentet om, at den ret, der finder anvendelse på hans kontraktforhold, er Eulex Kosovo-missionens selvstændige ret, for så vidt som de retlige instrumenter, som denne har påberåbt sig, ikke kan gøres gældende over for sagsøgeren

87 Endelig har sagsøgeren, som svar på et spørgsmål, som han blev stillet i forbindelse med den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvorved han blev opfordret til at fremsætte eventuelle bemærkninger til den irske lovgivning, der ifølge Eulex Kosovo-missionen finder anvendelse på den foreliggende tvist, dels gjort gældende, at der under de foreliggende omstændigheder ikke forelå objektive grunde, der kunne begrunde anvendelsen af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ud over det loft på fire år, der er fastsat i artikel 9 i Protection of Employees (Fixed – Term Work) Act 2003 [lov af 2003 om beskyttelse af lønmodtagere (tidsbestemt arbejde), herefter »lov af 2003«)], således at kontraktforholdet i overensstemmelse med nævnte artikel skulle ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Dels har sagsøgeren anført, at tilsidesættelsen af bestemmelserne i artikel 8 i lov af 2003 om arbejdsgiverens pligt til forudgående underretning af arbejdstageren i forbindelse med forlængelsen af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter »eo ipso medfører ændring af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt«.

88 Eulex Kosovo-missionen, der i vidt omfang støttes af Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten, er uenig i sagsøgerens argumentation.

89 Eulex Kosovo-missionen og EU-Udenrigstjenesten har navnlig gjort gældende, at den ret, der finder anvendelse på det kontraktforhold, der blev indgået inden for rammerne af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, udgøres af Eulex Kosovo-missionens selvstændige ret, således som denne har udviklet sig siden oprettelsen af missionen i 2008. Denne selvstændige ret har til formål at regulere de arbejdskontrakter, som missionen indgår med kontraktansatte, under hensyntagen til dens særlige kendetegn, navnlig dens midlertidige karakter. Hvis det antages, at Retten ikke anvender en sådan selvstændig ret, har missionen, i overensstemmelse med Rom I-forordningen og bestemmelserne i de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, henset til sagsøgerens faste skattemæssige hjemsted i Irland, gjort gældende, at det er den irske arbejdsret, der finder anvendelse på det omhandlede kontraktforhold. Rådet har udtrykkeligt tilsluttet sig Eulex Kosovo-missionens argumenter.

i) Indledende bemærkninger

90 Det fremgår af parternes argumenter, at de påberåber sig forskellige retskilder, der ifølge dem finder anvendelse i den foreliggende sag.

91 I denne forbindelse skal der, for det første, foretages en undersøgelse af EU-Udenrigstjenestens og Eulex Kosovos argumentation, hvorefter der i det foreliggende tilfælde skal ske anvendelse af en selvstændig ret, som har udviklet sig siden missionens oprettelse i 2008, og som har til formål at regulere de ansættelseskontrakter, der er indgået med kontraktansatte, under hensyntagen til dens særlige kendetegn.

92 I denne henseende konstateres blot, at EU-lovgiver ikke i henhold til bestemmelserne i den primære ret, og navnlig artikel 336 TEUF, har vedtaget regler, der har til formål, f.eks. i ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte i Den Europæiske Union (herefter »ansættelsesvilkårene«) eller i enhver anden retsakt, at fastsætte ansættelsesvilkårene for kontraktansatte i en FUSP-mission, såsom Eulex Kosovo-missionen.

93 Desuden fremgår det ikke af ordlyden af de retsakter, der er vedtaget efter oprettelsen af den nævnte mission, at de indeholder bestemmelser, der er egnede til at løse den tvist, der ligger til grund for den første påstand, dvs. påstanden om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt, på den ene side, og påstanden om erstatning af de kontraktmæssige tab, der angiveligt er lidt i forbindelse med det omhandlede ansættelsesforhold, på den anden side.

94 Det er derfor med urette, at EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har påberåbt sig anvendelsen af en selvstændig ret i den foreliggende tvist.

95 Hvad, for det andet, angår den tilsidesættelse af adfærdskodeksen, som sagsøgeren har påberåbt sig, fremgår det af selve ordlyden af den nævnte kodeks, navnlig af dens artikel 1-3, at der er tale om en vejledning i god administrativ praksis, som Unionens institutioner, organer, kontorer og agenturer, deres forvaltninger og deres ansatte skal overholde i deres forhold til offentligheden. I overensstemmelse med bestemmelserne i kodeksens artikel 3, stk. 2, finder de principper, der fastsættes heri, ikke anvendelse på forholdet mellem de nævnte enheder og deres tjenestemænd og øvrige ansatte i Unionen. En tilsidesættelse af bestemmelserne i den nævnte kodeks kan derfor ikke med føje påberåbes af sagsøgeren i forbindelse med hans forhold til en af sagsøgerne i dennes egenskab af arbejdsgiver (jf. i denne retning og analogt dom af 7.7.2010, Tomas mod Parlamentet, F-116/07, F-13/08 og F-31/08, EU:F:2010:77, præmis 85 og 86). Følgelig skal klagepunktet om tilsidesættelse af den nævnte kodeks forkastes som ugrundet.

96 Hvad for det tredje angår anvendelsen af de generelle principper i EU-retten, som sagsøgeren har påberåbt sig, udgør princippet om forbud mod rettighedsmisbrug, ifølge hvilket det ikke er tilladt at påberåbe sig retsregler med misbrug for øje, ganske vist en almindelig retsgrundsætning, som Unionens retsinstanser skal beskytte (jf. dom af 21.9.2011, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, præmis 59 og den deri nævnte retspraksis; jf. ligeledes i denne retning dom af 6.2.2018, Altun m.fl., C-359/16, EU:C:2018:63, præmis 49).

97 Desuden har EU-lovgiver, ved direktiv 1999/70 og nærmere bestemt ved gennemførelsen af rammeaftalen vedrørende tidsbegrænset ansættelse, der blev indgået den 18. marts 1999 (herefter »TBA-rammeaftalen«) og som udgør bilaget til det nævnte direktiv, fastsat en retlig ramme, hvis formål er at forhindre rettighedsmisbrug som følge af anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold.

98 Arbejdet med at bekæmpe rettighedsmisbrug som følge af anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold svarer til de mål, som Fællesskabet og medlemsstaterne, der er opmærksomme på de grundlæggende arbejdsmæssige og sociale rettigheder, som bl.a. er fastlagt i den europæiske socialpagt undertegnet i Torino den 18. oktober 1961 og fællesskabspagten af 1989 om arbejdstagernes grundlæggende arbejdsmarkedsmæssige og sociale rettigheder, har indført i artikel 151 EF, hvoriblandt indgår en forbedring af arbejdstagernes leve- og arbejdsvilkår samt en passende social beskyttelse for denne gruppe (dom af 21.9.2011, Adjemian m.fl. mod Kommissionen, T-325/09 P, EU:T:2011:506, præmis 60).

99 Det fremgår imidlertid ligeledes af fast retspraksis, at Retten, når den har kompetence i medfør af en voldgiftsbestemmelse i henhold til artikel 272 TEUF, skal træffe afgørelse i tvisten på grundlag af den materielle nationale ret, der finder anvendelse på kontrakten (jf. dom af 4.5.2017, Meta Group mod Kommissionen, T-744/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2017:304, præmis 64; jf. ligeledes i denne retning dom af 18.12.1986, Kommissionen mod Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, præmis 4).

100 I henhold til Domstolens praksis kræver EU-retten, at medlemsstaterne ved gennemførelsen af direktiver påser, at de lægger en fortolkning af disse direktiver til grund, som gør det muligt at sikre den rette afvejning af de forskellige grundlæggende rettigheder, der er beskyttet af EU's retsorden. Ved iværksættelsen af foranstaltningerne til gennemførelse af de nævnte direktiver påhviler det herefter ikke blot myndighederne og domstolene i medlemsstaterne at fortolke deres nationale ret på en måde, der er forenelig med disse direktiver, men også at sikre, at de ikke lægger en fortolkning heraf til grund, som kommer i konflikt med disse grundlæggende rettigheder eller med andre almindelige EU-retlige principper (jf. dom af 18.10.2018, Bastei Lübbe, C-149/17, EU:C:2018:841, præmis 45 og den deri nævnte retspraksis).

101 Henset til voldgiftsbestemmelsen, som udpeger Unionens retsinstanser, og som findes i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, er det følgelig i forbindelse med gennemførelsen af den nationale ret, der finder anvendelse på den foreliggende tvist, at Retten skal sikre overholdelsen af det almindelige princip om forbud mod rettighedsmisbrug som følge af anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold.

ii) Regler til fastsættelse af den nationale ret, der finder anvendelse på det pågældende kontraktforhold

102 For så vidt angår undersøgelsen af rigtigheden af den første påstand, der tilsigter dels at opnå en ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt, dels, som følge af den nævnte ændring, at opnå erstatning af de kontraktmæssige tab, der angiveligt er lidt, henset til den retspraksis, der er nævnt i præmis 99, skal den ret, der finder anvendelse på det omhandlede kontraktforhold, fastlægges. I denne henseende fremgår det af genstanden for den tvist, der ligger til grund for den nævnte påstand, at den anvendelige nationale ret henhører under arbejdsretten.

103 Med henblik på at fastlægge den materielle nationale ret, der finder anvendelse på en tvist på det arbejdsretlige område, som den i hovedsagen omhandlede, anvender Unionens retsinstanser de internationale privatretlige regler og navnlig, i overensstemmelse med Rom I-forordningens artikel 28, for så vidt angår kontrakter, der, som de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, er indgået efter den 17. december 2009, de regler, der findes i den nævnte forordnings artikel 8 om individuelle arbejdsaftaler.

104 Artikel 8, stk. 1, i Rom I-forordningen bestemmer, at »[e]n individuel arbejdsaftale er undergivet loven i det land, som parterne har aftalt i henhold til artikel 3« i denne forordning, hvilket »dog ikke [må] medføre, at arbejdstageren berøves den beskyttelse, der tilkommer ham i medfør af bestemmelser, som ikke kan fraviges ved aftale i henhold til [loven i det land, hvori arbejdstageren ved opfyldelsen af aftalen sædvanligvis udfører sit arbejde eller det land, hvor det forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende]«. Rom I-forordningens artikel 3, stk. 1, bestemmer, at »[e] n aftale er underlagt den lov, som parterne har vedtaget«, et valg, som er »udtrykkeligt eller klart fremgår af aftalens bestemmelser eller omstændighederne i øvrigt«, og at »[p]arternes lovvalg kan omfatte hele aftalen eller kun en del deraf«.

105 Den ret, der finder anvendelse på en kontrakt, er således principielt den, som udtrykkeligt er fastsat i kontrakten, idet kontraktbestemmelser, hvorved parterne har udtrykt en fælles vilje, er afgørende i forhold til alle andre momenter, der kun kan tillægges betydning, såfremt en kontrakt er tavs om det pågældende spørgsmål (jf. dom af 18.2.2016, Calberson GE mod Kommissionen, T-164/14, EU:T:2016:85, præmis 23 og den deri nævnte retspraksis).

106 I det omfang parterne ikke har aftalt, hvilken lov der skal anvendes, skal Unionens retsinstanser afgøre, hvilken lovgivning der finder anvendelse på den individuelle arbejdsaftale, ved at anvende de objektive kriterier, der er fastsat i Rom I-forordningens artikel 8, stk. 2-4. I henhold til denne artikels stk. 2 er den individuelle arbejdsaftale, i det omfang parterne ikke har aftalt, hvilken lov der skal anvendes, undergivet loven i det land, hvori eller subsidiært hvorfra arbejdstageren sædvanligvis udfører sit arbejde. I denne artikels stk. 3, bestemmes, at kan det ikke i henhold til stk. 2 afgøres, hvilken lov der skal anvendes, er aftalen underlagt loven i det land, hvor det forretningssted, som har antaget arbejdstageren, er beliggende. Endelig bestemmes i denne artikels stk. 4, at når det af omstændighederne som helhed fremgår, at aftalen har en nærmere tilknytning til et andet land end det, der er omhandlet i stk. 2 og 3, anvendes dette andet lands lov.

107 Hvis det i det foreliggende tilfælde må konstateres, at de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke indeholder bestemmelser, der er egnede til direkte at regulere den tvist, der ligger til grund for den første påstand, vil de internationale privatretlige regler finde anvendelse med henblik på at fastlægge den materielle nationale ret, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde.

iii) Manglende bestemmelser i de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er egnet til direkte at regulere den tvist, der ligger til grund for den første påstand

108 Bortset fra den omstændighed, at de retsakter, der blev vedtaget efter oprettelsen af Eulex Kosovo-missionen, som fastslået i præmis 92 ovenfor, ikke indeholder nogen bestemmelse, der er egnet til at afgøre den tvist, der ligger til grund for den første påstand, må det konstateres, at det samme gælder for de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

109 Hvad angår de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter forholder det sig således, at det i deres respektive præambel var angivet, at Kommissionens meddelelse C(2009) 9502 af 30. november 2009 med overskriften »Bestemmelser om Kommissionens særlige rådgivere, der er bemyndiget til at gennemføre FUSP-operationelle aktioner, og om internationalt kontraktansat personale« (herefter »meddelelse C(2009) 9502«), fastsatte ansættelsesvilkårene for internationalt personale. I henhold til artikel 23 i de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter blev der henvist til den nævnte meddelelse, enten som bilag til de fem første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, eller ved et hyperlink i den nævnte artikel i sjette til niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Det blev i øvrigt præciseret, at sidstnævnte meddelelse var en integrerende del af de nævnte kontrakter. Det er imidlertid ubestridt, at ansættelseskontrakten i overensstemmelse med punkt 2, tredje afsnit, første punkt, og punkt 4a i meddelelse C(2009) 9502 var underlagt arbejdsretten i den ansattes oprindelsesland eller endog i den ansattes permanente (skatteretlige) bopælsland, inden han tiltrådte tjenesten ved missionen. Den nævnte meddelelse indeholdt derimod ingen bestemmelse, der er egnet til at regulere den tvist, der ligger til grund for den første påstand.

110 Hvad angår den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt var det i deres respektive præambel anført, at i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, i fælles aktion 2008/124 »fastlægges ansættelsesvilkårene og det internationale og det lokale civile personales rettigheder

og pligter i kontrakterne mellem [Eulex Kosovo-missionen] og medarbejderne«. I modsætning til de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indeholdt den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt ingen bestemmelser, der henviste til anvendelsen af en materiel national arbejdsret. De eneste henvisninger til anvendelsen af en national ret i de sidstnævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der findes i disse kontrakters artikel 12 og 13, vedrørte dels den sociale sikringsordning og pensionsordningen, dels den skatteordning, som sagsøgeren er omfattet af, som ikke er relevante hvad angår en tvist, hvis genstand er begrænset til arbejdsrettens sfære, således som det er tilfældet i den foreliggende sag. Følgelig gør ingen af bestemmelserne i den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt det muligt at fastslå, hvilken ret der finder anvendelse på den tvist, der ligger til grund for den første påstand.

111 Det følger af de ovenstående betragtninger, at det i mangel af bestemmelser i de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der gør det muligt at afgøre den tvist, der ligger til grund for den første påstand, eller at udpege den ret, der finder anvendelse på disse ansættelseskontrakter, med henblik på at afgøre denne tvist skal afgøres, hvilken national materiel ret, der finder anvendelse på de nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. I denne forbindelse skal de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er indgået med chefen for Eulex Kosovo-missionen, og dernæst de to sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er indgået med Eulex Kosovo-missionen, undersøges hver for sig.

iv) National materiel ret, der finder anvendelse på de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen

112 For det første var det, som det allerede er konstateret i præmis 109 ovenfor, udtrykkeligt anført i præamblerne til de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, at meddelelse C(2009) 9502 fastsatte ansættelsesvilkårene for internationalt personale.

113 Hvad angår spørgsmålet, om meddelelse C(2009) 9502 kan gøres gældende over for sagsøgeren, hvilket han har bestridt, bemærkes, at sagsøgeren, efter først at have hævdet ikke at have haft kendskab til denne meddelelse inden starten på den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, i forbindelse med sit svar på den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har anerkendt, at meddelelsen var blevet fremsendt til ham inden underskrivelsen af den nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, som bilag til en e-mail af 9. februar 2010, som var blevet fremsendt til ham af Eulex Kosovo-missionens personaleafdeling.

114 Hvad angår sagsøgerens argument om, at punkt 5 i meddelelse C(2009) 9502, med overskriften »Afsluttende bestemmelser«, i litra b) præciserede, at denne ikke længere fandt anvendelse efter den 1. januar 2011, datoen for den faktiske oprettelse af EU-Udenrigstjenesten, bemærkes desuden, at anvendelsen af denne meddelelse efter denne dato, i modsætning til, hvad Eulex Kosovo-missionen har gjort gældende, ganske vist ikke kan baseres på den politiske aftale, der blev indgået i 2013 i De Faste Repræsentanters Komité (Coreper), i henhold til hvilken den nævnte meddelelse var blevet opretholdt indtil der blev truffet en politisk aftale til erstatning for den nævnte meddelelse. En sådan begrundelse ville nemlig indebære en indarbejdelse med tilbagevirkende kraft af meddelelse C(2009) 9502, efter dennes udløb, i de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der blev indgået, inden den nævnte aftale blev indgået. Eulex Kosovo-missionen har imidlertid ikke anført nogen begrundelse, der retligt set kan begrunde en sådan anvendelse med tilbagevirkende kraft.

115 Retten finder imidlertid, således som Eulex Kosovo-missionen ligeledes har gjort gældende, at det er ved de kontraherende parters fælles vilje, at meddelelse C(2009) 9502 blev indarbejdet i den tredje til niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der blev indgået efter meddelelsens udløb, i henhold til disse kontrakters artikel 23, stk. 1. I modsætning til det af sagsøgeren anførte kan meddelelse C(2009) 9502, eftersom den er en integrerende part af de første ni tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen, følgelig gøres gældende over for disse.

116 For det andet fremgik det af artikel 1.1 i de første ni tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, at den ansatte ved at underskrive ansættelseskontrakten anerkendte og accepterede de bestemmelser og de principper, der fremgik af de nævnte kontrakter, bilagene hertil, de standardiserede operationelle procedurer og adfærdskodeksen for Eulex Kosovo-missionen. I henhold til artikel 23 i de første ni tidsbegrænsede ansættelseskontrakter blev der henvist til meddelelse C(2009) 9502 og præciseret, at den udgjorde en integrerende del af de nævnte kontrakter.

117 Som det formelt fremgår af alle de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen, som alle i starten af den første side indeholder angivelsen »Contract of employment for international staff«, blev sagsøgeren ansat som »international ansat« som omhandlet i punkt 4a i meddelelse C(2009) 9502.

118 Det fremgår endvidere udtrykkeligt af bestemmelserne i punkt 4a, tredje afsnit, i meddelelse C(2009) 9502, at »[f]or så vidt angår [...] den [...] arbejdsret, som internationalt personale henhører under, finder lovgivningen i den ansattes oprindelsesland/ faste skattemæssige hjemsted fortsat anvendelse«. Endvidere anføres det i samme punkts tiende afsnit, at »ansættelsesaftalen er underlagt arbejdsretten og sociallovgivningen i den stat, hvori den ansatte er statsborger/ eller hvori hans faste (skattemæssige) bopæl er blevet konstateret inden tiltrædelsen af stillingen«. Det fremgår i øvrigt af det nævnte punkts 11. afsnit, at »opsigelsen af kontrakten [...] samt ansvarsretlige aspekter er underlagt sociallovgivningen og arbejdsretten i det land«, der er identificeret i overensstemmelse med kriterierne i tiende afsnit. Endelig fremgår det af punkt 4a, sjette afsnit, i meddelelse C(2009) 9502, at det i tilfælde af uoverensstemmelse mellem oprindelseslandet og »det faste skattemæssige hjemsted«, der blev konstateret inden tiltrædelsen af tjenesten, er sidstnævnte, der har forrang.

119 Henset til ovenstående betragtninger konstaterer Retten, for så vidt angår de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, at de kontraherende parter, som omhandlet i Rom I-forordningens artikel 8, stk. 1, har valgt irsk ret som gældende national arbejdsret, idet de ved en henvisning til meddelelse C(2009) 9502 for det første har udpeget lovgivningen i det land, hvor sagsøgeren var statsborger (i overensstemmelse med punkt 4a, tiende afsnit, i meddelelse C(2009) 9502), eller for det andet retten i hans oprindelsesland og i hans faste (skattemæssige) bopælsland inden hans tiltrædelse af stillingen ved Eulex Kosovo-missionen (i overensstemmelse med punkt 4a, tredje og tiende afsnit, i meddelelse C(2009) 9502).

120 For det første er det nemlig ubestridt, at sagsøgeren er irsk statsborger. Bestemmelserne i punkt 4a, tiende afsnit, i meddelelse C(2009) 9502 udpeger udtrykkeligt lovgivningen i den stat, hvori den ansatte er statsborger, som den lovgivning, der finder anvendelse på ansættelsesforholdet.

121 Hvad for det andet angår sagsøgerens oprindelsesland og bopælsland, inden han tiltrådte tjenesten ved Eulex Kosovo-missionen, skal det afgøres, hvor dette lå mellem den 31. december 2009, som er den dato, hvor han ophørte med at arbejde ved EUPM-missionen i Bosnien-Hercegovina (jr. præmis 2 ovenfor) og den 5. april 2010, som er den dato, hvor han tiltrådte ved Eulex Kosovo-missionen (jf. præmis 3 ovenfor).

122 Det må imidlertid konstateres, at sagsøgeren i sit svar af 16. september 2019 på den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse har anerkendt, at hans oprindelsesland, der er udpeget og gjort gældende i forbindelse med hans kontraktforhold med Eulex Kosovo-missionen, er Irland. Han har således anerkendt, at det fremgår af de forskellige dokumenter, som Eulex Kosovo-missionen har fremlagt i duplikken, at han i forbindelse med indgåelsen af sin første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt med den nævnte mission, men ligeledes under hele hans ansættelsesforhold ved missionen, navnlig i hans anmodninger om dækning af rejseudgifter til hans oprindelsessted (»Statement of Home Travel Expenses«), konstant havde oplyst, at hans oprindelsesland var Irland. Han har i øvrigt tilføjet, at Irland forblev hans oprindelsesland under hele hans beskæftigelse ved de missioner, der er nævnt i præmis 1-3 ovenfor.

123 Det fremgår af disse oplysninger i sagsakterne, at sagsøgerens oprindelsesland og bopælsland på det tidspunkt, hvor han tiltrådte tjenesten ved Eulex Kosovo-missionen, var Irland. Det skal i øvrigt bemærkes, at sagsøgeren, ligeledes i sit svar af 16. september 2019 på den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, ligeledes nævnte, at Irland var hans oprindelsesland allerede før indgåelsen, i 1994, af den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt med den første mission, han arbejdede for. Følgelig udpeger tilknytningskriteriet vedrørende oprindelseslandet irsk ret som den arbejdsret, der finder anvendelse i den foreliggende sag, for så vidt angår de første ni tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indgået mellem sagsøgeren og missionschefen.

124 Denne konklusion kan ikke ændres henset til det kriterium, der er fastsat i punkt 4a, sjette afsnit, i meddelelse C(2009) 9502, således som omhandlet i præmis 118 ovenfor. Det fremgår nemlig ikke af sagsøgerens skriftlige indlæg, at han har gjort krav på et skattemæssigt hjemsted, der er beliggende i et andet land end hans oprindelsesland.

v) National materiel ret, der finder anvendelse på den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der er indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen

125 Som det fremgår af præmis 110 ovenfor, konstaterer Retten, at den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt i modsætning til de første ni tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke indeholder bestemmelser om de kontraherende parters valg af den lov, der regulerer det arbejdsforhold, der er indgået ved hver af disse sidstnævnte ansættelseskontrakter.

126 Det fremgik nemlig af præamblen til den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen, repræsenteret ved dennes chef, at ansættelsesvilkårene samt det internationale og det lokale personales rettigheder og pligter i overensstemmelse med artikel 10, stk. 3, i fælles aktion 2008/124, skulle fremgå af de kontrakter, der var indgået mellem Eulex Kosovo-missionen og de berørte ansatte.

127 Selv om artikel 1 i den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt i det væsentlige var identisk med artikel 1.1 i de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er nævnt i præmis 116 ovenfor, bemærkes ikke desto mindre dels, at selve bestemmelserne i disse to tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke gør det muligt at fastlægge de regler, der finder anvendelse på de ansættelsesvilkår, der henhører under disse, bl.a. med hensyn til den arbejdsretlige tvist, der ligger til grund for den første påstand. Dels indeholdt artikel 23 i den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt ikke længere nogen henvisning til meddelelse C(2009) 9502 og henviste heller ikke til vedlagte dokumenter, der indeholdt angivelser med henblik på at udpege den arbejdsret, der fandt anvendelse på dem. Følgelig må det konstateres, at parterne ikke har udpeget den arbejdsret, der finder anvendelse på den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

128 Da de kontraherende parter for så vidt angår de sidstnævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke har foretaget et valg i denne henseende, skal den arbejdsret, der finder anvendelse, følgelig fastlægges på grundlag af tilknytningskriterierne i international privatret, dvs. i det foreliggende tilfælde, således som anført i præmis 106 ovenfor, i overensstemmelse med de objektive kriterier, der er fastsat i Rom I-forordningens artikel 8, stk. 2-4.

129 I denne henseende er den ret, der principielt finder anvendelse, i henhold til de successive kriterier i Rom I-forordnings artikel 8, stk. 2 og 3, retten i Kosovo. Som både sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen har fremhævet, fandt bestemmelserne i denne lov, i overensstemmelse med artikel 2, stk. 4, i Law No. 03/L-212 on Labour (lov nr. 03/L-212 om arbejde) i Kosovo, der er fremlagt som bilag til Eulex Kosovo-missionens svarskrift, imidlertid ikke anvendelse på ansættelsesforhold ved internationale missioner, såsom Eulex Kosovo-missionen. Således udelukker arbejdsretten i Kosovo selv, at den finder anvendelse på ansættelsesforhold som de i hovedsagen omhandlede.

130 Under alle omstændigheder konstateres, at den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt har en nærmere tilknytning, som omhandlet i Rom I-forordningens artikel 8, stk. 4, til irsk ret, som derfor skal anvendes på de nævnte kontrakter.

131 For det første bestod der nemlig, uanset den på hinanden følgende indgåelse af den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, faktisk et kontinuerligt arbejdsforhold mellem parterne siden den første af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

132 Denne kontinuitet fremgår bl.a. indledningsvis af udpegelsen af den stilling, som sagsøgeren varetog i missionen i den tiende og ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, nemlig stillingen som »IT Officer (Regional Infrastructure Support) (EK 10453)«, i egenskab af teknologiansvarlig på regionalt niveau, som han allerede havde varetaget siden indgåelsen af den sjette tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Som sagsøgeren selv har beskrevet i sine bemærkninger af 11. juni 2020, og som det fremgår af det første bilag, som han har vedlagt de nævnte bemærkninger, arbejdede han, i hvert fald i forbindelse med den stilling, som han havde varetaget siden den 15. juni 2012, identificeret under referencenummer EK 10453, i Eulex Kosovo-missionen med ledelsesopgaver og supervision af alle de ansatte, der arbejdede i kontoret for it-assistance (IT help desk/support). Der kan ikke bortses fra denne konstatering med den begrundelse, at de opgaver, som sagsøgeren udøvede i forbindelse med den sjette til den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, har kunnet udvikle sig i løbet af den pågældende periode, dvs. fra den 15. juni 2012 til den 14. november 2014.

133 Som det udtrykkeligt fremgår af sagsøgerens egen beskrivelse heraf, således som denne fremgår af afsnit III i den personlige bedømmelsesrapport, som dækkede perioden fra den 16. april til den 14. november 2014, udviklede hans opgaver sig nemlig på dette tidspunkt som følge af omstruktureringen af Eulex Kosovo-missionen, navnlig som følge af nedlæggelsen af den regionale enhed for it- og teknologistøtte. En sådan udvikling af de af sagsøgeren udførte opgaver er uadskilleligt forbundet med den stilling som administrator og supervisor med ansvar for en tjenestegren, som han varetog. De kan derfor ikke have ændret kontinuiteten i arbejdsforholdet mellem sagsøgeren og missionen i løbet af de elleve tidsbegrænsede kontrakter.

134 Dernæst fremgår det endvidere af alle de seks personlige bedømmelsesrapporter, der blev udfærdiget i løbet af ansættelsesforholdet mellem Eulex Kosovo-missionen eller chefen for denne og sagsøgeren, at sagsøgeren blev tilbudt en ny tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Disse personlige bedømmelsesrapporter blev fremsendt af Eulex Kosovo-missionen som svar på en anmodning herom fremsat ved den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse.

135 Endelig er det ubestridt, at sagsøgeren steg i løntrin i forhold til sin kumulerede anciennitet i løbet af hans elleve på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i Eulex Kosovo-missionen.

136 Henset til denne kontinuitet og til forbindelsen mellem de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, skal der, idet den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt intet indeholder om de kontraherende parters valg af den ret, der finder anvendelse på den arbejdsretlige tvist, der ligger til grund for den første påstand, tages hensyn til parametrene for fastlæggelsen af den nævnte ret, således som de fremgik af de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

137 Som det blev konstateret i præmis 123 ovenfor, havde de kontraherende parter i de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter valgt at underlægge deres kontraktforhold irsk ret. På trods af, at den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt intet indeholder, skal det således, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 105 ovenfor, i henhold til Rom I-forordningens artikel 8, stk. 4, konkluderes, at de to sidstnævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, henset til samtlige de omstændigheder, der karakteriserer sagsøgerens ansættelsesforhold i forbindelse med hans beskæftigelse ved Eulex Kosovo-missionen i henhold til de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, fortsat er underlagt irsk lovgivning, som loven i det land, hvor sagsøgeren var statsborger, og hvor han havde sit hjemsted på tidspunktet for sin tiltrædelse af stillingen ved Eulex Kosovo-missionen.

138 Hvad for det andet angår de sociale sikringsordninger og pensionsordninger på den ene side og skatteordningen, på den anden side, som sagsøgeren er omfattet af, bestemte de to sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakter i artikel 12, stk. 1, og artikel 13, stk. 1, at arbejdstageren var underlagt den nationale lovgivning, der var gældende i hans faste (skattemæssige) hjemland inden han tiltrådte tjenesten ved Eulex Kosovo-missionen. Selv om det tilknytningsmoment, der finder anvendelse for så vidt angår disse forskellige ordninger, ikke direkte vedrører genstanden for en tvist på det arbejdsretlige område som den tvist, der ligger til grund for den første påstand, skal det bemærkes, at henset til konstateringerne i præmis 121-124 ovenfor, henviser de på ny til irsk ret som gældende national ret.

139 Sammenfattende finder irsk ret anvendelse på hele det kontraktforhold, der blev indgået i henhold til de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen og dernæst med den nævnte mission. Det er således i henhold til nævnte ret, og ikke i henhold til belgisk ret, som sagsøgeren oprindeligt havde påberåbt sig, at der skal træffes afgørelse om genstanden for den tvist, der ligger til grund for den første påstand.

2) Den materielle irske arbejdsret, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde og som gennemfører § 5 i TBA-rammeaftalen

140 Som det fremgår af præmis 96-98 ovenfor, har EU-lovgiver ved gennemførelsen af rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse, der findes i bilaget til direktiv 1999/70, henset til det almindelige retsprincip om forbud mod rettighedsmisbrug, opstillet en retlig ramme, hvis formål er at forhindre rettighedsmisbrug som følge af anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold.

141 § 5 i rammeaftalen om tidsbegrænset ansættelse vedrørende »[b]estemmelser om misbrug« bestemmer:

»1. For at forhindre misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold fastsættes, medmindre der allerede findes tilsvarende retsregler, bestemmelser af medlemsstaterne – efter høring af arbejdsmarkedets parter i henhold til national lovgivning, kollektive aftaler eller praksis – og/eller af arbejdsmarkedets parter, hvorved der tages hensyn til behovene inden for bestemte sektorer og/eller blandt bestemte kategorier af arbejdstagere og som regulerer et eller flere af følgende forhold:

a) objektive omstændigheder der kan begrunde en fornyelse af sådanne kontrakter eller ansættelsesforhold

b) den maksimale samlede varighed af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller arbejdsforhold

c) antallet af gange sådanne kontrakter eller ansættelsesforhold kan fornys.

2. Medlemsstaterne – efter høring af arbejdsmarkedets parter – og/eller arbejdsmarkedets parter fastsætter, hvor det er hensigtsmæssigt, under hvilke betingelser tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og ansættelsesforhold er at anse som:

a) »flere på hinanden følgende«

b) tidsubegrænsede kontrakter eller ansættelsesforhold«

142 TBA-rammeaftalens § 5, stk. 1, har til formål at gennemføre et af de formål, der forfølges med denne rammeaftale, nemlig at begrænse anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter [eller ansættelsesforhold], der anses for en potentiel kilde til misbrug til skade for arbejdstagerne, idet den fastsætter bestemmelser om minimumsbeskyttelse med henblik på at undgå, at arbejdstagernes situation bliver usikker (jf. dom af 26.1.2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, præmis 25 og den deri nævnte retspraksis).

143 Ved denne bestemmelse i TBA-rammeaftalen pålægges medlemsstaterne effektivt og bindende at vedtage en eller flere af de foranstaltninger, der opregnes i bestemmelsen, når der ikke er fastsat tilsvarende retsregler i national ret med det formål at forhindre misbrug hidrørende fra anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller ansættelsesforhold. De tre foranstaltninger, der opregnes i stk. 1, litra a)-c), i den pågældende bestemmelse, vedrører henholdsvis objektive omstændigheder, der kan begrunde en fornyelse af sådanne kontrakter eller ansættelsesforhold, den maksimale samlede varighed af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter eller arbejdsforhold, og antallet af gange sådanne kontrakter eller ansættelsesforhold kan fornys (jf. dom af 26.1.2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, præmis 26 og den deri nævnte retspraksis).

144 Direktiv 1999/70 blev gennemført i irsk ret ved lov af 2003. Denne lov trådte i kraft den 14. juli 2003.

145 Artikel 9 i 2003-loven gennemfører TBA-rammeaftalens § 5. I bestemmelsens stk. 1 bestemmes, at en lønmodtagers tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, når lønmodtageren på tidspunktet for vedtagelsen af denne lov eller efter dette tidspunkt, har gennemført tre års sammenhængende beskæftigelse hos sin arbejdsgiver eller en associeret arbejdsgiver, kun kan fornys en enkelt gang af denne arbejdsgiver, for en periode på maksimalt ét år. Ifølge denne lovs artikel 9, stk. 3, er alle betingelser, der er indsat i en arbejdskontrakt i strid med denne artikels stk. 1, uden retsvirkning, og den pågældende kontrakt anses for at være indgået for en tidsubegrænset periode.

146 I medfør af artikel 9, stk. 4, i lov af 2003 kan en arbejdsgiver imidlertid, af objektive grunde, fravige de forpligtelser, der følger af den nævnte artikels stk. 1-3. Begrebet »objektive grunde« uddybes i lovens artikel 7. I overensstemmelse med sidstnævnte artikel »anses [e] n begrundelse ikke for en objektiv begrundelse med henblik på en bestemmelse i dette kapitel, medmindre den er baseret på andre betragtninger end den pågældende ansattes status som tidsbegrænset ansat, og medmindre den mindre fordelagtige behandling, som den indebærer for denne ansatte (som kan omfatte en forlængelse af en tidsbegrænset ansats kontrakt for en ny tidsbegrænset periode), har til formål at opfylde arbejdsgiverens legitime formål, og medmindre en sådan behandling er hensigtsmæssig og nødvendig med henblik herpå«. Med andre ord skal den påberåbte begrundelse for at være objektivt i det væsentlige være baseret på betragtninger, som den ansatte ikke har nogen indflydelse på, og den mindre gunstige behandling, som den tidsbegrænsede ansættelseskontrakt indebærer for sidstnævnte, skal tilsigte et legitimt formål for arbejdsgiveren på en hensigtsmæssig og nødvendig måde.

3) Anvendelsen af irsk arbejdsret på påstanden om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt

147 I sagsøgerens svar på den første foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, for så vidt som han bl.a. blev opfordret til at fremsætte sine bemærkninger til en eventuel anvendelse af irsk ret, fastholdt sagsøgeren i det væsentlige sin påstand om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Han gjorde i denne forbindelse gældende, at der ikke forelå nogen generel og budgetmæssig objektiv grund, der kunne begrunde indgåelsen af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, og at denne indgåelse, eftersom Eulex Kosovo-missionens ansættelse af ham tilsigtede permanente og varige behov, i overensstemmelse med retspraksis var misbrug, således at de nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter skulle ændres til en enkelt tidsubegrænset kontrakt.

148 Hvad nærmere bestemt angår de objektive grunde, som Eulex Kosovo-missionen har påberåbt sig som begrundelse for indgåelsen af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, har sagsøgeren bestridt, at missionen systematisk fik varigheden af dens mandat begrænset, for så vidt som varigheden af de omhandlede tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ikke var fastsat efter varigheden af det nævnte mandat. Sagsøgeren har tilføjet, at det ville have været muligt at underlægge sagsøgerens kontraktforhold en tidsubegrænset varighed, eftersom organiseringen af beslutningsproceduren for forlængelse af missionerne fuldt ud gjorde det muligt at give et varsel inden for den frist, der finder anvendelse på en tidsubegrænset ansættelseskontrakt.

149 Eulex Kosovo-missionen er, støttet af de øvrige sagsøgte, i det væsentlige af den opfattelse, at der forelå objektive grunde, som begrundede indgåelsen af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

150 I det foreliggende tilfælde påhviler det Retten, i henhold til den voldgiftsbestemmelse, der er indeholdt i den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, henset til bestemmelserne i artikel 9 i lov af 2003, som gennemfører TBA-rammeaftalens § 5, at bedømme rigtigheden af sagsøgerens påstand om, at de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ændres til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Det fremgår hverken af sagsakterne eller af parternes argumenter, at lov af 2003 ikke er i overensstemmelse med direktiv 1999/70, eller endog med det almindelige retsprincip om forbud mod rettighedsmisbrug.

151 For det første er det ubestridt, at det er på grundlag af artikel 9, stk. 3, første punktum, i fælles aktion 2008/124, at sagsøgeren blev ansat ved Eulex Kosovo-missionen. I overensstemmelse med denne artikel kunne Eulex Kosovo-missionen i fornødent omfang rekruttere internationalt og lokalt civilt personale på kontrakt. I mangel af oplysninger herom i den fælles aktion påhvilede det derimod missionschefen, og dernæst missionen, da denne blev tildelt status som juridisk person i 2014, at træffe afgørelse om, hvilken type kontrakt sagsøgeren blev tilbudt. Under hele kontraktforholdet med sidstnævnte blev det således besluttet at tilbyde sagsøgeren at indgå flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

152 For det andet tilkommer det, ifølge Unionens retsinstansers praksis, de pågældende myndigheder i hvert konkret tilfælde at undersøge sagens nærmere omstændigheder, idet de bl.a. skal tage hensyn til antallet af sådanne flere på hinanden følgende kontrakter, der er indgået med den samme person eller med henblik på at udføre det samme arbejde, for at udelukke, at arbejdsgivernes anvendelse af tidsbegrænsede ansættelsesforhold, selv hvis de åbenbart indgås for at dække et vikarbehov, antager karakter af misbrug. Selv om bedømmelsen af den påberåbte objektive omstændighed må vedrøre fornyelsen af den seneste indgåede ansættelseskontrakt, kan antallet og varigheden af de på hinanden følgende kontrakter af denne type, som tidligere er indgået med den samme arbejdsgiver, vise sig relevante ved denne helhedsvurdering (jf. dom af 26.1.2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis).

153 Det er ubestridt, at sagsøgeren var ansat i Eulex Kosovo-missionen i henhold til de elleve tidsbegrænsede kontrakter, der blev indgået successivt mellem den 5. april 2010 og den 14. november 2014, som it-ansvarlig (»IT Officer«). Det fremgår af oplysningerne i sagsakterne, at det var i forbindelse med gennemførelsen af den ottende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der udløb den 14. juni 2013, at ansættelsesforholdet gik ind i sit tredje år. I overensstemmelse med artikel 9. stk. 1, i lov af 2003 overskred varigheden af den niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der løb fra den 15. juni 2013 til den 14. juni 2014, ikke ét år. Det er derfor at regne fra denne sidstnævnte dato, at forbuddet mod at indgå nye tidsbegrænsede ansættelseskontrakter fandt anvendelse. Den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt skal

således i princippet ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, medmindre der i overensstemmelse med artikel 9, stk. 4, i lov af 2003 forelå objektive grunde, der kunne begrunde dens indgåelse.

154 Ifølge Domstolens faste praksis skal begrebet »objektiv omstændighed« som omhandlet i TBA-rammeaftalens § 5, stk. 1, litra a), forstås således, at det henviser til præcise og konkrete omstændigheder i forbindelse med en bestemt aktivitet, og som følgelig i denne særlige sammenhæng kan begrunde anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. Disse omstændigheder kan bl.a. opstå på grund af den særlige art opgaver, som sådanne kontrakter er indgået med henblik på udførelsen af, samt de hermed forbundne forhold eller i givet fald på grund af medlemsstatens forfølgelse af et lovligt socialpolitisk formål (jf. dom af 26.1.2012, Kücük, C-586/10, EU:C:2012:39, præmis 27 og den deri nævnte retspraksis).

155 Det er i lyset af den nævnte retspraksis, at artikel 7 i lov af 2003 skal anvendes, og at det skal undersøges, om der i det foreliggende tilfælde, i overensstemmelse med denne lovs artikel 9, forelå sådanne objektive grunde til at indgå de elleve på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter efter den 14. juni 2014, dvs. efter den niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

156 I denne forbindelse bemærkes, at den retlige ramme og den samlede beskæftigelsesmæssige sammenhæng, hvori sagsøgeren udførte de opgaver, som han var blevet betroet i Eulex Kosovo-missionen, var karakteriseret ved deres midlertidige dimension. Denne dimension fremgår navnlig ikke alene af varigheden af missionens mandater og af de perioder, der blev dækket af de finansielle referencegrundlag, der har til formål at dække dens udgifter, men ligeledes af den periodiske (om)definering af hans kompetencer og indsatsområde og varigheden af missionschefens mandat. Denne dimension illustreres i øvrigt af betingelserne og den nærmere fremgangsmåde for ansættelse af Eulex Kosovos personale.

157 Hvad for det første angår varigheden af missionens mandater bemærkes, at Rådet på grundlag af EU-traktaten, i den affattelse, der var gældende på daværende tidspunkt, og navnlig dennes artikel 14, vedtog fælles aktion 2006/304/FUSP af 10. april 2006 om oprettelse af en EU-planlægningsgruppe (EUPT Kosovo) med henblik på en eventuel EU-krisestyringsoperation på retsstatsområdet og eventuelt også andre områder i Kosovo (EUT 2006, L 112, s. 19). Den 11. december 2006 vedtog Rådet, på grundlag af de samme bestemmelser i EU-traktaten, fælles aktion 2006/918/FUSP om ændring og forlængelse af fælles aktion 2006/304 (EUT 2006, L 349, s. 57), hvori Rådet godkendte det krisestyringskoncept, som Unionen gennemførte i Kosovo. Det er i øvrigt henset til de nævnte fælles aktioner, at Eulex Kosovo-missionen blev oprettet, fortsat på grundlag af bl.a. EU-traktatens artikel 14, ved fælles aktion 2008/124. I 10. betragtning til sidstnævnte bemærkes, at der i henhold til EU-traktatens artikel 14, stk. 1, skal angives finansiering for hele denne fælles aktions gennemførelsesperiode.

158 I henhold til EU-traktatens artikel 14, stk. 1, i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for oprettelsen af Eulex Kosovo-missionen, blev de fælles aktioner vedtaget af Rådet og vedrørte konkrete situationer, hvor der blev skønnet at være behov for operationel aktion fra Unionens side. De skulle fastsætte mål og rækkevidde, de midler, der skulle stilles til rådighed for Unionen, om nødvendigt deres varighed, og betingelserne for deres gennemførelse.

159 I henhold til bestemmelserne i artikel 20, stk. 2, første punktum, i den første udgave af fælles aktion 2008/124, skulle aktionen udløbe 28 måneder efter datoen for godkendelsen af operationsplanen (OPLAN) vedrørende Unionens retsstatsmission i Kosovo. Henset til datoen

for vedtagelsen af denne plan udløb det oprindelige mandat for denne fælles aktion den 14. juni 2010. Aktionen er efterfølgende blevet forlænget flere gange efter hinanden af Rådet, for perioder på to år ad gangen.

160 Således blev aktionens mandat i første omgang bl.a. forlænget indtil den 14. juni 2012 (artikel 1, stk. 10, i Rådets afgørelse 2010/322/FUSP af 8.6.2010 om ændring og forlængelse af fælles aktion 2008/124 (EUT 2010, L 145, s. 13)), dernæst indtil den 14. juni 2014 (artikel 1, stk. 7, i Rådets afgørelse 2012/291/FUSP af 5.6.2012 om ændring og forlængelse af fælles aktion 2008/124 (EUT 2012, L 146, s. 46)), og dernæst indtil den 14. juni 2016 (artikel 1, stk. 9, i afgørelse 2014/349).

161 Hvad for det andet angår de perioder, der er omfattet af de finansielle referencegrundlag, og som fremgår af de på hinanden følgende versioner af artikel 16 i fælles aktion 2008/124, med overskriften »Finansielle ordninger«, tilkom det Rådet, i overensstemmelse med bestemmelserne i den nævnte artikels stk. 1, sidste afsnit, i dennes forskellige versioner siden den, der fulgte af afgørelse 2010/322, at fastsætte de nævnte grundlag til dækning af Eulex Kosovo-missionens udgifter. Disse perioder, der er dækket af de finansielle referencegrundlag, illustrerer den midlertidige budgetmæssige kontekst, som Unionens intervention i Kosovo gennem Eulex Kosovo-missionen indgår i.

162 Det er således, at mellem oprettelsen af missionen og første halvår 2015, blev de finansielle referencegrundlag til dækning af udgifterne i forbindelse med missionen, der oprindeligt blev fastsat i henhold til fælles aktion 2008/124 indtil den 14. juni 2009 (artikel 16 og 20 i fælles aktion 2008/124), og dernæst i henhold til Rådets fælles aktion 2009/445/FUSP af 9. juni 2009 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2009, L 148, s. 33), indtil den 14. juni 2010 (artikel 1, stk. 1, i fælles aktion 2009/445), efterfølgende fastsat ved Rådets afgørelser, indtil den 14. oktober 2010 (artikel 1, stk. 6, i afgørelse 2010/322), dernæst indtil den 14. oktober 2011 (artikel 1 i Rådets afgørelse 2010/619/FUSP af 15.10.2010 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2010, L 272, s. 19)), dernæst indtil den 14. december 2011 (artikel 1 i Rådets afgørelse 2011/687/FUSP af 14.10.2011 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2011, L 270, s. 31)), dernæst indtil 14. juni 2012 (artikel 1 i Rådets afgørelse 2011/752/FUSP af 24.11.2011 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2011, L 310, s. 10)), dernæst indtil den 14. juni 2013 (artikel 1, stk. 5, i afgørelse 2012/291), dernæst indtil den 14. juni 2014 (Rådets afgørelse 2013/241/FUSP af 27.5.2013 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2013, L 141, s. 47)), dernæst indtil 14. oktober 2014 (artikel 1, stk. 6, i afgørelse 2014/349) og, endelig, indtil den 14. juni 2015 (artikel 1, stk. 3, i Rådets afgørelse 2014/685/FUSP af 29.9.2014 om ændring af fælles aktion 2008/124 (EUT 2014, L 284, s. 51)).

163 Hvad for det tredje angår definitionen af Eulex Kosovo-missionens kompetencer og indsatsområde var disse genstand for tilpasninger i forhold til udviklingen i situationen på stedet og forholdet mellem Unionen og myndigheder i Kosovo.

164 For det første afspejles denne geopolitiske og diplomatiske usikkerhed dels af bestemmelserne i artikel 28, stk. 1, andet afsnit, TEU, hvorefter Rådet, hvis der sker en ændring af forholdene, der har væsentlig betydning for et spørgsmål, der er genstand for en afgørelse vedtaget af Rådet om iværksættelse af en operationel aktion, reviderer principperne og målene for denne afgørelse og vedtager de nødvendige afgørelser. Det samme gælder for bestemmelserne i EU-traktatens artikel 14, stk. 2, i den affattelse, der var gældende på tidspunktet for oprettelsen af Eulex Kosovo-missionen i 2008, som blev erstattet af artikel 28, stk. 1, andet afsnit, TEU. For det andet afspejles den nævnte usikkerhed ligeledes ved den gentagne henvisning, i betragtningerne til de

forskellige afgørelser fra Rådet om ændring og forlængelse af fælles aktion 2008/124, til den omstændighed, at Eulex Kosovo-missionen skulle gennemføres i en situation, der kunne blive forværret og ville kunne skade målene først for den fælles udenrigs- og sikkerhedspolitik og dernæst den optræden udadtil, der er nævnt i artikel 21 TEU.

165 Dernæst skulle Rådet, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 19 i fælles aktion 2008/124, i den affattelse, der fulgte af afgørelse 2010/322, senest seks måneder efter udløbet af den nævnte aktion tage stilling til, om missionen burde forlænges. Det fremgår således af betragtningerne til hver af afgørelserne om forlængelse af denne fælles aktion, at Rådet har henvist til de anbefalinger, der blev fremsat herom af Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité (COPS) (betragtning 3 til afgørelse 2010/332), og dernæst til den strategiske undersøgelse (betragtning 3 til afgørelse 2012/291 og betragtning 4 til afgørelse 2014/349).

166 Eulex Kosovo-missionens strategiske undersøgelse (CMDP, EEAS 00115/14), der blev udarbejdet i januar 2014 (herefter »den strategiske undersøgelse«), blev fremlagt af Eulex Kosovo-missionen i en version, der ikke var fuldstændig afklassificeret, som bilag A5 til dens svar på den anden foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse. Det er på grundlag af dette dokument, at Rådet ved afgørelse 2014/349 besluttede at ændre og forlænge fælles aktion 2008/124 indtil den 14. juni 2016. I denne forbindelse bemærkes, at det, således som bl.a. Eulex Kosovo-missionen har gjort gældende, fremgår af denne undersøgelse for det første, at myndighederne i Kosovo i 2013 havde udtrykt ønske om, at processen til afslutningen af Kosovos superviserede uafhængighed blev påbegyndt med udsigten til ophøret af mandatet for den fælles aktion, som på dette tidspunkt var fastsat til den 14. juni 2014. I skrivelsen fra Kosovo's premierministers kabinet af juli 2013, som udgjorde bilag I til den strategiske undersøgelse, foreslog de nævnte myndigheder således en overgangsstrategi med det formål at hjælpe missionen med at overføre sine gennemførelsesbeføjelser til de pågældende institutioner i Kosovo på en koordineret måde og med henblik på at bringe missionens mandat til ophør i løbet af juni 2014. I denne forbindelse havde de nævnte myndigheder i den nævnte skrivelse opregnet visse af Eulex Kosovo-missionens aktivitetsområder, der, ifølge deres egen vurdering, ville kunne overføres til institutionerne i Kosovo.

167 For det andet var det bl.a. i lyset af disse ønsker, som myndighederne i Kosovo gav udtryk for, at det i den strategiske undersøgelse blev anbefalet at omdefinere Eulex Kosovo-missionens aktivitetsområde. I denne forbindelse blev det, i den nævnte undersøgelses punkt 45, navnlig foreslået at opretholde en residuel tilstedeværelse for så vidt angår det lokale retssystem. Ligeledes blev det, i punkt 75 i den strategiske undersøgelse, med henblik på en forlængelse af missionens mandat fra juni 2014 og indtil juni 2016, udtrykkeligt anført, at missionen, henset til de nye opgaver, der var overdraget til sidstnævnte, ville være meget mindre og at det blev foreslået at aftale en overgangsperiode på tre til fire måneder, som skulle afsluttes i løbet af september eller oktober 2014.

168 Endelig fremgår det af den reviderede udgave af OPLAN, der blev vedtaget den 20. juni 2014 (9633/6/14 REV 6), at Eulex Kosovo-missionen, i en ikke fuldstændig afklassificeret version, som bilag A7 til sit svar på den anden foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse meddelte, at ændringerne i fælles aktion 2008/124 var baseret på en afvejningen af myndighederne i Kosovos forhåbninger og den konstatering, der blev foretaget i den strategiske undersøgelse, hvorefter de forfulgte mål, uanset de opnåede fremskridt, ikke ville være nået fuldt ud i løbet af juni 2014. Følgelig blev det i afsnit 1.2 (»Situation Update«) udtrykkeligt anført, at der i forbindelse med forlængelsen af missionens mandat indtil juni 2016 skulle iværksættes et partnerskab, der både skulle imødekomme myndighederne i Kosovos ønsker om selv at varetage opgaverne og ønsket

om at sikre en overgang på aktivitetsområderne, hvor de aftalte mål blev nået. Det blev udtrykkeligt præciseret, at »en tilegnelse og en ansvarliggørelse på lokalt plan udgjorde en afgørende faktor for det fremtidige mandat«. Hvad angår gennemførelsen af omstruktureringen af Eulex Kosovo-missionen, der skulle træde i kraft den 15. oktober 2014, fremgår det af afsnit 4.2.1 (»Transition Phase«), at missionen, i løbet af overgangsfasen, der begyndte den 15. juni 2014 og sluttede den 14. oktober 2014, skulle omorganiseres i overensstemmelse med det organigram, der udgør bilag I til den nævnte udgave af OPLAN. Det fremgår imidlertid, hvad angår de tekniske afdelinger, af det nævnte bilag, at antallet af »Information Technology Officers« i enheden »Information Technology and Software Development«, som sagsøgeren var en del af, skulle nedsættes fra seks til fire.

169 Hvad angår de principper, der finder anvendelse på den nævnte overgangsfase med hensyn til konsekvenserne af afgørelserne om omstrukturering af Eulex Kosovo-missionen for ansættelsesvilkårene for de ansatte ved missionen, var det fastsat, at i tilfælde af nedlæggelse af stillinger ville kontrakterne for de kontraktansatte medarbejdere, som bestred disse stillinger, under alle omstændigheder ikke blive forlænget ved deres udløb.

170 Hvad for det fjerde angår varigheden af mandaterne for de på hinanden følgende missionschefer illustrerer denne på ny konsekvenserne af den midlertidige beslutningsramme, som Unionens intervention i Kosovo gennem Eulex Kosovo-missionen indgik i.

171 Således løb mandatet for den første missionschef, i henhold til bestemmelserne i artikel 2, andet afsnit, i afgørelse EULEX/1/2008 truffet af Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komité den 7. februar 2008 om udnævnelse af missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (EUT 2008, L 42, s. 99), frem til udløbet af fælles aktion 2008/124. Det nævnte mandat udløb den 14. oktober 2010, efter ophævelsen af afgørelse Eulex/1/2008 ved artikel 2 i Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX/1/2010 af 27. juli 2010 om udnævnelse af missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2010/431/FUSP) (EUT 2010, L 202, s. 10)].

172 Mandatet for den anden missionschef løb først, i henhold til afgørelse EULEX/1/2010, fra den 15. oktober 2010 til den 14. oktober 2011, og blev dernæst forlænget i tre omgange, nemlig indtil den 14. juni 2012 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX/1/2011 af 14.10.2011 om forlængelse af mandatet for missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2011/688/FUSP) (EUT 2011, L 270, s. 32)), dernæst indtil den 14. oktober 2021 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX KOSOVO/1/2012 af 12.6.2012 om forlængelse af mandatet for missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2012/310/FUSP) (EUT 2012, L 154, s. 24)) og endelig indtil den 31. januar 2013 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX KOSOVO/2/2012 af 12.10.2012 om forlængelse af mandatet for missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2012/631/FUSP) (EUT 2012, L 282, s. 45)).

173 Mandatet for den tredje missionschef løb først fra den 1. februar 2013 til den 14. juni 2014 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX KOSOVO/3/2012 af 4.12.2012 om udnævnelse af missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2012/751/FUSP) (EUT 2012, L 334, s. 46)) og blev dernæst forlænget indtil den 14. oktober 2014 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX

KOSOVO/1/2014 af 17.6.2014 om forlængelse af mandatet for missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2014/371/FUSP) (EUT 2014, L 180, s. 17)).

174 Henset til indgåelsen af den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt for perioden fra den 15. oktober til den 14. november 2014 tilføjes, at en fjerde missionschef blev udnævnt for perioden fra den 15. oktober 2014 til den 14. juni 2015 (Den Udenrigs- og Sikkerhedspolitiske Komités afgørelse EULEX KOSOVO/2/2014 af 9.10.2014 om udnævnelse af missionschefen for Den Europæiske Unions retsstatsmission i Kosovo, EULEX KOSOVO (2014/707/FUSP) (EUT 2014, L 295, s. 59)).

175 Det fremgår af ovenstående konstateringer, at varigheden af mandaterne for cheferne for Eulex Kosovo-missionen ikke blot var begrænset, men ligeledes fastsat for varierende og uregelmæssige perioder. Bortset fra den omstændighed, at de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter blev indgået mellem sagsøgeren og missionschefen på det pågældende tidspunkt bemærkes, at varigheden af de internationale ansattes ansættelseskontrakter, i overensstemmelse med punkt 4, syvende og ottende afsnit, i meddelelse C(2009) 9502, der oprindeligt var en integrerende del af de bestemmelser, der regulerede kontraktforholdet mellem sagsøgeren og missionschefen, skulle være i overensstemmelse med vilkårene i ansættelseskontrakten for den særlige rådgiver for FUSP, som sagsøgeren havde indgået kontrakten med. I denne henseende er det ubestridt, at hver af de missionschefer, med hvilke sagsøgeren henholdsvis indgik de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, i deres egenskab af missionschef på daværende tidspunkt, var særlig rådgiver for FUSP. Da Eulex Kosovo-missionen ikke var en juridisk person, var det berettiget, at ansættelseskontrakterne for de internationale kontraktansatte blev indgået af cheferne for den nævnte mission. Varigheden af sidstnævntes mandater var, således som Eulex Kosovo-missionen har anført, imidlertid begrænset i henhold til punkt 4 i meddelelse C(2009) 9502. Under disse omstændigheder kunne missionscheferne principielt ikke indgå ansættelseskontrakter af en længere varighed end deres egne kontrakter.

176 Det følger således af konstateringerne i præmis 157-175 ovenfor, at varigheden af Eulex Kosovo-missionens mandat som civil krisestyringsmission, der oprindeligt var fastsat til 28 måneder, i perioden fra oprettelsen af missionen til andet halvår 2014, efterfølgende blev forlænget tre gange med to år. Desuden blev såvel de perioder, der er dækket af de finansielle referencebeløb, der skulle dække missionens udgifter, som mandaterne for de forskellige missionschefer, fastsat for på hinanden følgende perioder, der var uregelmæssige og ikke indbyrdes homogene. Hvad i øvrigt angår definitionen af missionens kompetencer og indsatsområde var denne genstand for ændringer i forhold til udviklingen i gennemførelsen af det mandat, som den var blevet tildelt, til situationen på området for operationerne og til de forhold, der var etableret mellem Unionen og myndighederne i Kosovo.

177 Det skal i øvrigt tilføjes, at hvad angår betingelserne og fremgangsmåden ved ansættelse af Eulex Kosovo-missionens personale bestemmer artikel 9, stk. 2, første punktum, i fælles aktion 2008/124, at »EULEX KOSOVO skal primært bestå af personale udsendt af medlemsstaterne eller EU-institutionerne«. I overensstemmelse med samme artikels stk. 2, andet punktum, påhvilede det hver medlemsstat eller EU-institution at afholde omkostningerne i forbindelse med det personale, den havde udsendt, herunder rejseudgifter til og fra deployeringsstedet, løn, sygesikring og tillæg. I henhold til samme artikels stk. 3, første punktum, kunne missionen også i det fornødne omfang rekruttere bl.a. internationalt personale på kontrakt, hvis de nødvendige funktioner ikke blev varetaget af personale udsendt af medlemsstaterne.

178 Ansættelse af personale ved Eulex Kosovo-missionen skulle således primært ske ved udsendelse af ansatte fra medlemsstaterne eller fra EU-institutionerne. Det var kun subsidiært, når de således udsendte medarbejdere ikke var i stand til at varetage visse opgaver, der var nødvendige for den nævnte mission, at sidstnævnte herefter kunne ansætte internationalt og lokalt civilt personale.

179 Disse ansættelsesvilkår for personalet ved Eulex Kosovo-missionen var begrundet i den midlertidige karakter af mandatet for den nævnte mission, for så vidt som dette, således som det bl.a. fremgår af præmis 163,166 og 177 ovenfor, uanset varigheden heraf og genstanden herfor, fortsat kunne ændres eller endog opsiges af myndighederne i Kosovo. Disse omstændigheder, der er særegne for en international krisestyringsmission oprettet inden for rammerne af FUSP, såsom Eulex Kosovo-missionen, begrundede, at dens personale fortrinsvis blev rekrutteret på grundlag af udstationering af ansatte fra medlemsstaterne eller ansatte ved EU-institutionerne. Dels ville det nemlig herefter, i tilfælde af, at mandatet for den nævnte mission ikke var blevet fornyet eller var blevet afbrudt i løbet af gennemførelsen, have været muligt straks at bringe udstationeringen ved missionen af de udsendte ansatte fra medlemsstaterne eller fra EU-institutionerne til ophør, uden risiko for at udsætte missionen for administrative og budgetmæssige konsekvenser, der var uforenelige med dens midlertidige dimension.

180 Eftersom sagsøgeren ikke var en ansat udstationeret af en medlemsstat eller af en EU-institution, var de opgaver, der kunne betros ham, uanset det specifikke formål hermed, følgelig nødvendigvis og direkte udsat ikke blot for de risici i internationale forbindelser, der var en betingelse for at opretholde Eulex Kosovo-missionen på stedet, dens kompetencer og dens indsatsområde, og dens finansiering, men ligeledes for medlemsstaternes evne, som efter sin karakter kan udvikle sig, til at udstationere nationale embedsmænd, der er i stand til at opfylde missionens behov. Disse vilkår og disse nærmere betingelser for ansættelse af personale ved missionen, som er snævert og direkte forbundet med sidstnævntes midlertidige karakter, udgør også objektive grunde, der kan begrunde afgørelsen om at tilbyde det internationale civile personale tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

181 Følgelig er det, henset til den midlertidige karakter af alle disse parametre, med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, dels at han med henblik på udførelsen af hans aktiviteter ved Eulex Kosovo-missionen, kunne have fået tilbud om at indgå en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, der indeholdt en ophørsklausul i tilfælde af, at missionens mandat ophørte, dels at den stilling, som han varetog, havde til formål at opfylde permanente og varige behov. Ansættelsesperspektiverne for hele personalet ved missionen, herunder internationalt civilt personale, var nemlig betinget af en afgørelse om at opretholde missionen, henset til geopolitiske faktorer, og, i dette tilfælde, af definitionen af dennes kompetencer og dens indsatsområde i medfør af dens mandat. Det er således selve karakteren af den omhandlede enhed, for så vidt som sidstnævnte på sigt er bestemt til at forsvinde og i denne særlige sammenhæng alene er afhængig af de finansieringer, som budgetmyndigheden tildeler denne i forhold til dens kompetencer og dens indsatsområde således som defineret af den politiske myndighed, som nødvendigvis bestemmer den midlertidige karakter af ansættelsesvilkårene for enhedens personale samt, principielt, indtil den niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, varigheden af mandatet for missionschefen, med hvilken kontrakterne oprindeligt blev indgået.

182 Varigheden af de kontrakter, der blev indgået af eller på vegne af Eulex Kosovo-missionen med de internationale civile ansatte, kunne således under ingen omstændigheder overskride udløbet af hver af missionens mandater eller, først og fremmest og principielt, udløbet af de perioder, der var dækket af de finansielle referencebeløb.

183 I det foreliggende tilfælde var slutdatoen for hver af de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der blev indgået mellem sagsøgeren og missionschefen, samt slutdatoen for den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der blev indgået mellem sagsøgeren og selve missionen, altid sammenfaldende med ophøret af et af missionens mandater eller af de perioder, der var dækket af de finansielle referencebeløb eller af missionschefens mandat, således at anvendelsen af de nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter udgjorde et nødvendigt og hensigtsmæssigt middel, således som det fremgår af følgende konstateringer:

– udløbet af den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. juni 2010, var sammenfaldende med ophøret af missionens mandat, der var fastsat i fælles aktion 2008/124 og fælles aktion 2009/445, og afslutningen af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb fastsat ved fælles aktion 2009/445,

– udløbet af den anden tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. oktober 2010, var sammenfaldende med afslutningen af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat ved afgørelse 2010/322,

– udløbet af den tredje tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. oktober 2011, var sammenfaldende med afslutningen af den periode, der var omfattet af det finansielle referencebeløb, der var fastsat i afgørelse 2010/619, og udløbet af missionschefens mandat som fastsat i afgørelse 2010/431,

– udløbet af den fjerde tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. december 2011, var sammenfaldende med afslutningen af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat ved afgørelse 2011/687,

– udløbet af den femte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. juni 2012, var sammenfaldende med ophøret af missionens mandat som fastsat i afgørelse 2010/322, udløbet af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat ved afgørelse 2011/752, og udløbet af missionschefens mandat som fastsat i afgørelse 2011/688,

– udløbet af den sjette tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. oktober 2012, var sammenfaldende med udløbet af missionschefens mandat som fastsat i afgørelse 2012/310,

– udløbet af den syvende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 31. januar 2013, var sammenfaldende med udløbet af missionschefens mandat som fastsat i afgørelse 2012/631,

– udløbet af den ottende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. juni 2013, var sammenfaldende med afslutningen af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat i afgørelse 2012/291,

– udløbet af den niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. juni 2014, var sammenfaldende med ophøret af missionens mandat som fastsat i afgørelse 2012/291, udløbet af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat i afgørelse 2013/241, og udløbet af missionschefens mandat som fastsat i afgørelse 2012/751,

– og udløbet af den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. oktober 2014, var sammenfaldende med udløbet af den periode, der var dækket af det finansielle referencebeløb, der var fastsat ved afgørelse 2014/349.

184 Sammenfattende må det, henset til den midlertidige karakter af den sammenhæng, hvori kontraktforholdet mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen udviklede sig, og som var nært forbundet med de præcise og konkrete omstændigheder ved fastlæggelsen og gennemførelsen af Eulex Kosovo-missionens mandat, konstateres, at der under de konkrete omstændigheder forelå objektive grunde, der berettigede anvendelsen af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter for så vidt angår sagsøgerens ansættelse som international civil ansat ud over den 14. juni 2014, dvs. efter den niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. I modsætning til det af sagsøgeren anførte var der følgelig ikke tale om misbrug, da han fik tilbud om at indgå de første ti tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

185 Hvad angår de objektive grunde, der, i henhold til artikel 9 i lov af 2003, kunne begrunde indgåelsen af den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen, var sagsøgeren, ved skrivelsen af 26. juni 2014, udtrykkeligt blevet underrettet om, at den stilling som ansvarlig for teknologi (»IT Officer«), som han havde haft siden sin ansættelse ved Eulex Kosovo-missionen, som følge af den afgørelse om omstrukturering af Eulex Kosovo-missionen, som medlemsstaterne traf den 24. juni 2014, ville blive nedlagt efter den 14. november 2014, således at hans kontrakt ikke ville blive forlænget ud over denne dato. Denne oplysning blev således formelt fremsendt til sagsøgeren lidt mindre end fem måneder før udløbet af hans arbejdsudsigter ved den nævnte mission, dvs. den 14. november 2014 og lidt mindre end fire måneder før udløbet af den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der var fastsat til den 14. oktober 2014. I øvrigt blev der i denne skrivelse udtrykkeligt redegjort for grundene til, at det, efter den 14. november 2014, ikke ville kunne tilbydes ham at indgå en ny ansættelseskontrakt ved missionen med henblik på de opgaver, som han indtil da havde varetaget i forbindelse med hans arbejdsrelationer med sidstnævnte.

186 Det var i denne specifikke sammenhæng, der var direkte og tæt forbundet med den omstrukturering af Eulex Kosovo-missionen, der blev besluttet i løbet af juni 2014, at Eulex Kosovo-missionen efter udløbet af den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, den 14. oktober 2014, i overensstemmelse med ordlyden af skrivelsen af 26. juni 2014 foreslog sagsøgeren at indgå en sidste tidsbegrænset ansættelseskontrakt for perioden fra den 15. oktober til den 14. november 2014. Sagsøgeren var således fuldt ud informeret om grundene til og de omstændigheder, hvorunder han blev tilbudt en sidste tidsbegrænset ansættelseskontrakt, og om den omstændighed, at der, henset til omstruktureringen af missionen og efterfølgende til nedlæggelsen af den stilling, som han indtil da havde varetaget, ikke var nogen udsigt til en forlængelse af hans kontrakt med hensyn til de opgaver, han havde varetaget. Denne særlige omstændighed illustrerer udmærket den meget midlertidige og tilfældige dimension, der kendetegner selve karakteren af en FUSP-mission som Eulex Kosovo-missionen og dermed selve dens eksistens. Ud over indsættelsen i artikel 21 af den voldgiftsbestemmelse, der udpeger Unionens retsinstanser, adskilte bestemmelserne i den nævnte kontrakt sig i øvrigt ikke fra bestemmelserne i den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

187 Det fremgår af konstateringerne i præmis 185 og præmis 186 ovenfor, at der, ud over de objektive grunde, der har sammenhæng med den midlertidige karakter, som hele tiden udviklede sig, af Eulex Kosovo-missionens mandat, hvad angår dettes varighed, indhold og finansiering, som begrundede indgåelsen af de første ti tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, forelå andre objektive grunde, som var baseret på en specifik kontekst, til endnu mere konkret og detaljeret at

begrunde missionens afgørelsen om at foreslå sagsøgeren at indgå den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt af kun en måneds varighed. Et sådant forslag udgjorde et nødvendigt og hensigtsmæssigt middel til at opfylde de behov, med hensyn til hvilke kontraktforholdet var blevet indgået, henset til disse objektive grunde. Slutdatoen for den nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt var nemlig sammenfaldende med den dato, hvor den stilling, sagsøgeren indtil da havde varetaget, skulle nedlægges i forbindelse med den omstrukturering af missionen, som Rådet havde besluttet, og missionens gennemførelse heraf, dvs. den 15. november 2014.

188 Følgelig forelå der, for det første, objektive grunde, der, i overensstemmelse med artikel 9 i lov af 2003, gjorde det muligt at begrunde indgåelsen af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter. Det var derfor ikke misbrug, at sagsøgeren blev tilbudt at indgå den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Dernæst og som følge heraf skal påstanden om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt, henset til de betragtninger, der er anført i præmis 184 og 187 ovenfor, forkastes som ugrundet. Endelig skal påstanden om ændring af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der blev indgået mellem sagsøgeren og de to første missioner, jf. præmis 1 og 2 ovenfor, i overensstemmelse med de betragtninger, der er anført i præmis 82 ovenfor, ligeledes forkastes.

189 Denne konklusion kan ikke anfægtes ved sagsøgerens supplerende argumenter. Dette gælder således, for det første, hvad angår argumentet om, at kontraktforholdet automatisk ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, når underskrivelsen af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter altid fandt sted efter datoen for hans tiltræden af tjenesten.

190 Selv om det er ubestridt, at alle elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter blev underskrevet, efter at de havde fået virkning, skal det blot konstateres, at den regel, som sagsøgeren har påberåbt sig, er udledt af bestemmelserne i artikel 9 i den belgiske lov af 3. juli 1978 om ansættelseskontrakter (Moniteur belge af 22.8.1978, s. 9277). Som konstateret i præmis 139 ovenfor er den nationale ret, der finder anvendelse i den foreliggende sag, imidlertid irsk ret, som end ikke i materiel ret indeholder en tilsvarende formel kontraktmæssig regel. Dette argument er følgelig ugrundet.

191 For det andet skal argumentet om, at sagsøgeren i mangel af fremsendelse af alle de dokumenter, der udgør en integrerende del af kontrakterne, og navnlig af meddelelse C(2009) 9502, ikke var blevet oplyst om sine skattemæssige og sociale rettigheder forud for underskrivelsen af den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, ligeledes forkastes. Sagsøgeren har i denne forbindelse anført, at da der ikke foreligger et informeret samtykke og oplysninger hvad angår den retlige ramme, der finder anvendelse på de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, er disse sidstnævnte ugyldige, således at kontraktforholdet ligeledes af denne grund skal ændres til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt.

192 Eulex Kosovo-missionen har bestridt, at sagsøgerens samtykke var ugyldigt.

193 Hvad angår den påståede manglende underretning af sagsøgeren om dennes skattemæssige og sociale rettigheder forud for underskrivelsen af den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt var meddelelse C(2009) 9502, således som konstateret i præmis 113 ovenfor, faktisk blevet fremsendt til sagsøgeren inden underskrivelsen af denne kontrakt.

194 Det er imidlertid ubestridt, at den nævnte meddelelse, som var en integrerende del af de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen, ud over de regler, der fandt anvendelse på ansættelsesforholdet, udtrykkeligt

henviste til samtlige sagsøgerens sociale og skattemæssige rettigheder. Desuden bemærkes for det første, at missionens personaleafdeling i e-mailen af 9. februar 2010, hvorved sagsøgeren fik fremsendt meddelelse C(2009) 9502 (jf. præmis 113 ovenfor), præciserede proceduren og de nærmere bestemmelser, der bl.a. fandt anvendelse ved fastsættelsen af hans lønklasse og løn med henblik på udarbejdelsen af stillingstilbuddet. Dernæst returnerede sagsøgeren med henblik herpå formularen til bopælserklæringen til missionen, behørigt udfyldt og dateret den 22. februar 2010. På grundlag af de dokumenter, som sagsøgeren havde fremsendt efter e-mailen af 9. februar 2010, underrettede missionen ved e-mail af 18. marts 2010 endelig dels sagsøgeren om bl.a. den kategori, som hans stilling henhørte under, hans lønklasse og løntrin, hans løn og øvrige honorarer, hans arbejdstimer og arbejdstider ved missionen, hans ferierettigheder og den forsikringspolice med høj risiko, som han var omfattet af. Dels opfordrede ansættelsesmyndigheden sagsøgeren til at acceptere det stillingstilbud, der var vedlagt e-mailen af 18. marts 2010, og til at fremsende den nøjagtige dato for hans ankomst, idet det blev præciseret, at han havde ret til forinden at anmode om alle de oplysninger, som han måtte finde nødvendige. Sagsøgeren returnerede det nævnte stillingstilbud, som præciserede hans stilling, lønklasse, løn og slutdatoen for den oprindelige tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, underskrevet og dateret den 25. marts 2010.

195 Det fremgår af samtlige ovenstående konstateringer, at sagsøgeren indgik den første tidsbegrænsede ansættelseskontrakt med Eulex Kosovo-missionen med fuldt kendskab til hans ansættelsesvilkår og sociale og skattemæssige rettigheder. I øvrigt har sagsøgeren ikke i sine skriftlige indlæg gjort gældende, at de dokumenter, der var vedlagt de ti andre på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der efterfølgende blev indgået med missionen, ikke var blevet stillet til hans rådighed. Hvad angår den sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt fremgik oplysningerne om sagsøgerens sociale og skattemæssige rettigheder, således som anført i præmis 138 ovenfor, af selve kontraktens bestemmelser. Denne sidste tidsbegrænsede ansættelseskontrakt var således kun vedlagt en beskrivelse af hans stilling, lønskalaen og identificeringsformularen vedrørende den ansatte (»beneficiary form« eller »Designation form«).

196 For det tredje kan sagsøgerens argument om tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2, i lov af 2003 heller ikke tiltrædes.

197 I denne henseende har sagsøgeren, som anført i præmis 87 ovenfor, gjort gældende, at tilsidesættelsen af bestemmelserne i artikel 8 i lov af 2003 ipso facto medfører, at de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. På samme måde har sagsøgeren som svar på et nyt spørgsmål, der er stillet i forbindelse med den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, udtrykkeligt anført, at hans påstand om erstatning for kontraktmæssige tab som følge af den ulovlige afbrydelse af hans ansættelsesforhold hviler på en ændring, der er baseret på »anvendelsen af [artikel 9 i lov af 2003]«, af hans kontraktforhold ved missionerne.

198 I henhold til artikel 8, stk. 2, i lov af 2003 er arbejdsgiveren, når han foreslår at forlænge en tidsbegrænset ansættelseskontrakt, forpligtet til, senest på datoen for forlængelsen, skriftligt at underrette den ansatte om de objektive grunde, der begrunder sidstnævnte, og det manglende tilbud om at indgå en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. I henhold til nævnte lovs artikel 8, stk. 4, skal der, når arbejdsgiveren har undladt at give denne oplysning skriftligt, eller når denne underretning er undvigende og tvetydig, drages retfærdige og rimelige konsekvenser af de foreliggende omstændigheder.

199 Indledningsvis skal det konstateres for det første dels, at selv om bestemmelserne i artikel 8, stk. 4, i lov af 2003 bestemmer, at der, i tilfælde af tilsidesættelse af den forpligtelse til forudgående skriftlig underretning, der er fastsat i denne artikels stk. 2, skal drages retfærdige og rimelige konsekvenser af omstændighederne i den foreliggende sag, har den irske lovgiver derimod ikke fastsat, at sådanne konsekvenser kan bestå i en ændring af de omhandlede tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Disse bestemmelser adskiller sig i denne henseende fra bestemmelserne i artikel 9, stk. 3, i lov af 2003, hvoraf det fremgår, at nævnte lovgiver, denne gang udtrykkeligt, har fastsat, at den pågældende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt i tilfælde af en tilsidesættelse af sidstnævnte artikels stk. 1 og 2, ændres til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt.

200 For det andet fremgår det af de irske domstoles praksis, bl.a. af dom afsagt af Labour Court (arbejdsret, Irland) den 24. februar 2009, National University of Ireland Maynooth v. Dr. Ann Buckley (FTD092), med hensyn til hvilken parterne blev opfordret til at fremsætte deres eventuelle bemærkninger i forbindelse med den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, at når bestemmelserne i artikel 8, stk. 4, i lov af 2003 finder anvendelse, tager de retfærdige og rimelige konsekvenser, som de nævnte retsinstanser drager, i tilfælde af en tilsidesættelse af artikel 8, stk. 2, i lov af 2003, og når der foreligger objektive grunde, der begrunder indgåelsen af en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, karakter af en finansiel godtgørelse.

201 Hvad dernæst angår den påståede tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, i lov af 2003 i den foreliggende sag er det ganske vist muligt at antage, at kravene om skriftlige og forudgående oplysninger, der ikke er undvigende eller tvetydige, blev overholdt ved indgåelsen af den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, hvis opfyldelse påbegyndtes den 15. oktober 2014. Ved skrivelsen af 26. juni 2014 anførte Eulex Kosovo-missionen nemlig klart og utvetydigt, at missionen, som følge af nedlæggelsen af sagsøgerens stilling fra den 15. november 2014, kun ville kunne foreslå ham at indgå en sidste tidsbegrænset ansættelseskontrakt, efter udløbet af den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Som det fremgår af præmis 185-187 ovenfor udgjorde den påberåbte begrundelse, eftersom den er direkte forbundet med de tidsmæssige faktorer, der karakteriserer selve missionens art, en objektiv begrundelse som omhandlet i artikel 7 i lov af 2003.

202 I modsætning til, hvad Eulex Kosovo-missionen har gjort gældende, og som sagsøgeren har anført i sit svar på den tredje foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, fremgår det imidlertid hverken af bestemmelserne i den anden til den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, herunder de dokumenter, der er vedlagt disse, eller af de seks personlige bedømmelsesrapporter, at den nævnte mission formelt og specifikt, i overensstemmelse med bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, i lov af 2003, skriftligt og inden ikrafttrædelsen af de forlængede tidsbegrænsede ansættelseskontrakter underrettede sagsøgeren om de objektive grunde til, at missionen tilbød ham at indgå de nævnte tidsbegrænsede ansættelseskontrakter og ikke kunne tilbyde ham en tidsubegrænset ansættelseskontrakt. Eulex Kosovo-missionen har i denne henseende henvist til de oplysninger, der ifølge Eulex Kosovo-missionen fremgik af de nævnte personlige bedømmelsesrapporter og af de dokumenter, der var vedlagt som bilag til de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, vedrørende de tidsmæssige forhold, der kendetegner Eulex Kosovo-missionen, dvs. bl.a. den begrænsede varighed af mandaterne for missionen eller dens på hinanden følgende chefer eller den begrænsede varighed af dens budget, der tildeles periodisk.

203 Det må imidlertid for det første konstateres, at det er ubestridt, at den anden til den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt ikke blev underskrevet før deres respektive ikrafttrædelsesdatoer. I modsætning til, hvad der er fastsat i bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, i lov af 2003, kunne de skriftlige oplysninger, som disse indeholdt, derfor ikke formelt og specifikt meddeles sagsøgeren forud for de nævnte datoer.

204 For det andet må det ligeledes konstateres, at hvad angår de seks personlige bedømmelsesrapporter vedrørte visse af disse arbejdsperioder, der var omfattet af flere tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, således at den oplysningspligt, der er fastsat i artikel 8, stk. 2, i lov af 2003, åbenbart ikke herved har kunnet overholdes i forbindelse med forlængelsen af hver enkelt af den anden til niende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Dette er f.eks. tilfældet for den fjerde personlige bedømmelsesrapport, der vedrørte perioden fra den 15. juni 2012 til den 14. juni 2013, en periode, der omfattede den sjette, syvende og ottende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt. Sagsøgeren blev således åbenbart ikke underrettet skriftligt om de objektive grunde, der begrundede det forslag, han fik, om at indgå den syvende og den ottende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt.

205 Hvad fortsat angår de seks personlige bedømmelsesrapporter er det ganske vist korrekt, at den anden personlige bedømmelsesrapport, som vedrørte perioden fra den 15. oktober 2010 til den 20. juli 2011, indeholdt bemærkningen »aktuel dato for missionens ophør: 14. oktober 2011«. Denne oplysning er imidlertid urigtig. På datoen for underskrivelsen af den anden personlige bedømmelsesrapport, dvs. den 8. august 2011, var missionens mandat nemlig, således som det fremgår af præmis 160 ovenfor, blevet forlænget indtil den 14. juni 2012 med vedtagelsen af afgørelse 2010/322. Som det fremgår af præmis 162 og 172 ovenfor, svarede datoen den 14. oktober 2011 både til afslutningen af en periode, der var dækket af de finansielle referencebeløb, der skulle finansiere missionen, og til afslutningen af mandatet for den missionschef, der var ansat på daværende tidspunkt.

206 Det fremgår af ovenstående betragtninger, at ud over manglen på udtømmende oplysninger vedrørende forlængelsen af den anden til den tiende tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, var de oplysninger, som Eulex Kosovo-missionen har påberåbt sig vedrørende disse, i visse henseender tvetydige eller endog ukorrekte, således at de ikke opfyldte de krav om specifikke og forudgående oplysninger, der fremgår af artikel 8, stk. 2, i lov af 2003.

207 Sagsøgeren har således med rette gjort gældende, at bestemmelserne i artikel 8, stk. 2, i lov af 2003 blev tilsidesat.

208 Hvad derimod angår de retfærdige og rimelige konsekvenser, der skal drages af den nævnte tilsidesættelse på grundlag af artikel 8, stk. 4, i lov af 2003, bemærkes, at det følger af de regler, der regulerer proceduren ved Unionens retsinstanser, bl.a. af artikel 21 i statutten for Den Europæiske Unions Domstol samt af procesreglementets artikel 76 og artikel 84, stk. 1, at tvisten principielt fastlægges og afgrænses af parterne, og at Unionens retsinstanser ikke kan træffe afgørelse ultra petita (jf. dom af 17.9.2020, Alfamicro mod Kommissionen, C-623/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:734, præmis 40 og den deri nævnte retspraksis). Mere præcist gælder, at når Retten får forelagt en sag i sin egenskab af den ret, som skal træffe afgørelse vedrørende kontrakten på grundlag af artikel 272 TEUF, skal den udelukkende træffe afgørelse inden for den retlige og faktuelle ramme som fastlagt af parterne i tvisten (jf. dom af 17.9.2020, Alfamicro mod Kommissionen, C-623/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:734, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).

209 I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren imidlertid, således som anført i præmis 197 ovenfor, for så vidt som han har påberåbt sig en tilsidesættelse af bestemmelserne i artikel 8 i lov af 2003, for det første udtrykkeligt anført, at han anmodede om en ændring af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, som denne tilsidesættelse ipso facto ville medføre. For det anden har han klart henvist til, at hans erstatningskrav i forbindelse med den ulovlige afbrydelse af hans ansættelsesforhold er baseret på en ændring, i medfør af artikel 9 i lov af 2003, af hans kontraktforhold med de missioner, ved hvilke han successivt arbejdede. Det fremgår imidlertid af de betragtninger, der er anført i præmis 199 og 200 ovenfor, at en sådan påstand om ændring ikke kan tages til følge alene på grundlag af en tilsidesættelse af artikel 8 i lov af 2003. Dette gælder så meget desto mere, når der, således som fastslået i præmis 188 ovenfor, i det foreliggende tilfælde, i overensstemmelse med artikel 9 i lov af 2003, forelå objektive grunde til at indgå de elleve på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter.

210 Henset til samtlige de ovenfor anførte betragtninger, må påstanden om ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt forkastes.

b) Påstanden om erstatning for alle de kontraktmæssige tab

211 Sagsøgerens påstand om erstatning for de kontraktmæssige tab, der er indeholdt i den første påstand, er baseret på en ændring af de tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt som følge af det misbrug af flere på hinanden følgende tidsbegrænsede kontrakter, som de sagsøgte har begået, og som følge af tilsidesættelsen af de formelle kontraktretlige regler, der finder anvendelse i henhold til belgisk eller irsk ret. I denne forbindelse har sagsøgeren påberåbt sig en tilsidesættelse af de sociale rettigheder, som han burde have haft i sin egenskab af arbejdstager ansat i henhold til ordningen for en tidsubegrænset ansættelseskontrakt, bl.a. hvad angår socialsikring og pension, men også hvad angår information, høring, underretning og afbrydelse af kontrakten. Sagsøgeren har derfor nedlagt påstand om, at samtlige de rettigheder, som han burde have haft i henhold til indgåelsen af en sådan kontrakt, genoprettes med tilbagevirkende kraft.

212 De sagsøgte har bestridt sagsøgerens argumenter.

213 I overensstemmelse med konklusionen i præmis 82 og 188 ovenfor, bemærkes i denne henseende for det første, at klagepunktet om misbrug af tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, som angiveligt blev begået af Eulex Kosovo-missionen, skal forkastes, og at påstanden om ændring af det kontraktforhold, som sagsøgeren indgik med Eulex Kosovo-missionen og efterfølgende med to første missioner, jf. præmis 1 og 2 ovenfor, ligeledes skal forkastes som en konsekvens heraf.

214 For det andet er det, således som det fremgår af præmis 189-195 ovenfor, med urette, at sagsøgeren har foreholdt Eulex Kosovo-missionen at have tilsidesat de formelle regler for indgåelse af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter samt reglerne om underretning af arbejdstageren og således har påberåbt sig disse kontrakters ugyldighed med den begrundelse, at hans samtykke var ugyldigt.

215 Følgelig skal påstanden om erstatning for de kontraktmæssige tab, som sagsøgeren har påberåbt sig i forbindelse med den første påstand, forkastes.

216 Henset til de konklusioner, der er udledt i præmis 188 og præmis 215 ovenfor, skal påstandene i den første påstand forkastes, uden at det herefter er fornødent at tage stilling til afvisningspåstanden for så vidt angår disse påstande, jf. præmis 74 ovenfor, der er nedlagt af de sagsøgte (jf. i denne retning og analogt dom af 26.2.2002, Rådet mod Boehringer, C-23/00 P, EU:C:2002:118, præmis 52, og af 1.12.1999, Boehringer mod Rådet og Kommissionen, T-125/96 og T-152/96, EU:T:1999:302, præmis 143 og 146).

2. Den principale påstand om erstatning for tab uden for kontraktforhold (anden påstand)

217 Hvad angår den anden påstand, der ligeledes er nedlagt principalt, har sagsøgeren for det første i det væsentlige nedlagt påstand om, at det fastslås, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten ved i løbet af hans ansættelsesperiode ved Unionens internationale missioner at ansætte ham som internationalt civilt personale på kontraktbasis og ikke som midlertidigt ansat på grundlag af ansættelsesvilkårene har tilsidesat forskellige retsregler, navnlig visse bestemmelser i »traktaten«, og har behandlet ham på en diskriminerende måde. For det andet har sagsøgeren, henset til de forskellige økonomiske og vedtægtsmæssige tab, som denne ulovlige adfærd har forvoldt ham, nedlagt påstand om, at disse tre sagsøgte tilpligtes at betale ham erstatning med et beløb, som parterne fastsætter inden for en af Retten fastsat frist.

218 Rådet, Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen har bestridt sagsøgerens argumenter. Desuden har Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten i deres bemærkninger til sagsøgerens svar på den anden foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse, hvorefter hans erstatningspåstand i forbindelse med den anden påstand er støttet på artikel 268 TEUF og artikel 340, stk. 2, TEUF, gjort gældende, at nævnte påstand skal afvises.

219 Det skal indledningsvis bemærkes, således som det er fastslået i præmis 60 ovenfor, at den anden påstand, der er fremsat principalt, er baseret på bestemmelserne i artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF og har til formål at opnå erstatning fra Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten for ikke-kontraktmæssige tab, som sagsøgeren har lidt som følge af den politik for ansættelse af internationalt civilt personale ved de missioner, som de har vedtaget.

220 Uanset, at den anden påstand, som Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten har gjort gældende, ikke kan antages til realitetsbehandling, finder Retten for det første, at det af procesøkonomiske hensyn og af hensyn til en forsvarlig retspleje med henblik på at give parterne i hovedsagen et fuldstændigt og hensigtsmæssigt svar på denne påstand, er hensigtsmæssigt først at realitetsbehandle den påstand, som den indeholder, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 79 ovenfor.

221 I den forbindelse bemærkes, at det i artikel 340, stk. 2, TEUF bestemmes, at »[f]or så vidt angår ansvar uden for kontraktforhold, skal Unionen i overensstemmelse med de almindelige retsgrundsætninger, der er fælles for medlemsstaternes retssystemer, erstatte skader forvoldt af dets institutioner eller af dets ansatte under udøvelsen af deres hverv«. Ifølge fast retspraksis forudsætter Unionens erstatningsansvar uden for kontraktforhold for retsstridig adfærd udvist af dens institutioner som omhandlet i artikel 340, stk. 2, TEUF, at en række betingelser er opfyldt, nemlig at den adfærd, der lægges institutionerne til last, har været retsstridig, at der foreligger et reelt tab, og at der er en årsagsforbindelse mellem denne adfærd og det påståede tab (jf. dom af 9.9.2008, FIAMM m.fl. mod Rådet og Kommissionen, C-120/06 P og C-121/06 P, EU:C:2008:476, præmis 106 og den deri nævnte retspraksis, og af 25.11.2014, Safa Nicu Sepahan mod Rådet, T-384/11, EU:T:2014:986, præmis 47).

222 Disse betingelser er kumulative. Det følger heraf, at når en af disse betingelser ikke er opfyldt, må sagsøgte frifindes i det hele for erstatningssøgsmålet, uden at det er fornødent at undersøge, om de øvrige betingelser er opfyldt (jf. i denne retning dom af 7.12.2010, Fahas mod Rådet, T-49/07, EU:T:2010:499, præmis 93, og kendelse af 17.2.2012, Dagher mod Rådet, T-218/11, ikke trykt i Sml, EU:T:2012:82, præmis 34).

223 Det bemærkes, at en af de betingelser, der kræves for, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold i henhold til artikel 340, stk. 2, TEUF, er, at der er sket en tilstrækkeligt kvalificeret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge borgerne rettigheder (jf. i denne retning dom af 30.5.2017, Safa Nicu Sepahan mod Rådet, C-45/15 P, EU:C:2017:402, præmis 29 og den deri nævnte retspraksis).

224 Hvad for det første angår den angivelige tilsidesættelse af retsregler, bl.a. i den primære ret, konstateres i det foreliggende tilfælde, at sagsøgeren uden at præcisere bestemmelserne heri, i fodnoten på side 63 i stævningen, har henvist til et uddrag fra et værk om Unionens generelle materielle ret, hvor der henvises til artikel 39 EF og artikel 42 EF. Det bemærkes imidlertid, at disse artikler var indeholdt i kapitel I med overskriften »Arbejdskraften« i afsnit III med overskriften »Den frie bevægelighed for personer, tjenesteydelser og kapital«, i den tredje del af EF-traktaten med overskriften »Fællesskabets politikker« og at arbejdstagernes frie bevægelighed sikres i Unionen [artikel 75 TEUF (tidligere artikel 39 EF)]. I henhold til artikel 48 TEUF (tidligere artikel 42 EF), vedtager lovgiver, på området for social sikring, de foranstaltninger, der er nødvendige for at gennemføre arbejdskraftens frie bevægelighed. For så vidt som det i den foreliggende sag omhandlede ansættelsesforhold udelukkende er indgået og gennemført uden for Unionens område, vedrører den foreliggende sag på ingen måde sagsøgerens udøvelse af sin ret til fri bevægelighed som arbejdstager, således at påstanden om, at den forskelsbehandling, som de tre første sagsøgte angiveligt har udøvet, »er i strid med traktaten«, er åbenbart ugrundet.

225 Hvad for det andet angår klagepunktet om, at Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten har begået magtmisbrug, har sagsøgeren nærmere bestemt gjort gældende, at de har indført og anvendt en ordning for ansættelse af personale ved missionerne i strid med bestemmelserne i den primære ret. Sagsøgeren har endvidere anført, at institutionerne selv blev opmærksomme på de retlige og finansielle risici og den skade på omdømmet, som de kontrakter, der blev indgået mellem de forskellige FUSP-missioner og internationalt civilt personale, kunne medføre. Sagsøgeren har i denne forbindelse henvist dels til den årsrapport for 2012, der er udarbejdet af Kommissionens tjenestegren for Udenrigspolitiske instrumenter (»Service for Foreign Policy Instruments«), dels til dokumenter, der er udarbejdet af gruppen af konsulenter for eksterne forbindelser (RELEX) til Rådet.

226 I denne henseende bemærkes, at artikel 28 TEU, der erstattede og ændrede artikel 14 i EU-traktaten, i den affattelse, der var gældende ved oprettelsen af Eulex Kosovo-missionen (jf. præmis 158 ovenfor) i stk. 1, første afsnit, fastsætter, at hvis en international situation kræver en operationel aktion fra Unionens side, vedtager Rådet de nødvendige afgørelser, og at disse fastsætter mål og rækkevidde, de midler, der skal stilles til rådighed for Unionen, om nødvendigt deres varighed, og betingelserne for deres gennemførelse. Det må således konstateres, at det inden for de særlige rammer af FUSP tilkommer Rådet at træffe afgørelse om de midler, der skal stilles til rådighed for Unionen, og betingelserne for gennemførelse af de afgørelser, som det vedtager i forbindelse med den pågældende EU-operationelle aktion. Da denne bestemmelse ikke fastsætter nogen begrænsning med hensyn til de midler, som den omhandler, må det antages, at disse bl.a. vedrører de personalemæssige midler, der stilles til rådighed for den nævnte aktion.

227 Det er på grundlag af disse bestemmelser, der er specifikke for FUSP, således som de allerede fremgik af EU-traktatens artikel 14, i den affattelse, der var gældende i 2008, at Rådet i artikel 9, stk. 3, i fælles aktion 2008/124 fastsatte, at Eulex Kosovo-missionen ligeledes kunne ansætte internationalt og lokalt civilt personale efter behov. For så vidt angår ansættelsesvilkårene for internationalt civilt personale besluttede Rådet indledningsvis, således som det fremgår af artikel 10, stk. 3, i fælles aktion 2008/124, i dens oprindelige affattelse, at »[a]nsættelsesvilkårene og det internationale [og det lokale] civile personales rettigheder og pligter [blev fastlagt] i kontrakterne mellem missionschefen og medarbejderne«. Denne bestemmelse forblev uændret indtil vedtagelsen af afgørelse 2014/349, som ændrede bestemmelsen for at tage hensyn til, at Eulex Kosovo-missionen blev tildelt status som juridisk person i henhold til den artikel 15a, som den indsatte i fælles aktion 2008/124. Denne bestemmelse har således siden været en del af de kontrakter, der er indgået mellem Eulex Kosovo-missionen og de ansatte.

228 Det fremgår af ovenstående konstateringer, at det var på grundlag af de primærretlige bestemmelser, der specifikt vedrørte FUSP, at de normative bestemmelser vedrørende Eulex Kosovo-missionen udtrykkeligt fastsatte et retsgrundlag, der gjorde det muligt for chefen for missionen, og dernæst sidstnævnte, at ansætte internationalt civilt personale på et kontraktmæssigt grundlag.

229 Det er i øvrigt forgæves, at sagsøgeren har påberåbt sig dels den årlige aktivitetsrapport for 2012, som er udfærdiget af Kommissionens tjeneste for Udenrigspolitiske instrumenter, og som indeholder et forslag om at anvende ansættelsesvilkårene for de øvrige ansatte på kontraktansatte ved FUSP-missionerne, et forslag, der blev formuleret med henblik på at »undgå juridiske og finansielle risici og skade på omdømmet«, dels dokumenter, som er udarbejdet af RELEX-gruppen til Rådet, og som indeholder forslag vedrørende en ny retlig ramme, der finder anvendelse på internationalt civilt ansatte. Hvis det antages, at sådanne forslag eksisterer, konstateres nemlig, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at den omstændighed, at de ikke er blevet lagt til grund, i sig selv udgør en tilstrækkelig karakteriseret tilsidesættelse af en retsregel, der har til formål at tillægge private rettigheder.

230 Hvad for det andet angår den angivelige tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet og af princippet om forbud mod forskelsbehandling er det for det andet med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at der forelå forskelsbehandling af de forskellige kontraktansatte ved Eulex Kosovo-missionen som følge af anvendelsen af forskellige nationale lovgivninger, hvortil de kontraktlige bestemmelser i meddelelse C(2009) 9502 henviste. Ifølge Domstolens faste praksis kræver princippet om ligebehandling nemlig, at ensartede forhold ikke må behandles forskelligt, og at forskellige forhold ikke må behandles ensartet, medmindre en sådan forskellig behandling er objektivt begrundet (jf. dom af 10.10.2013, Manova, C-336/12, EU:C:2013:647, præmis 30 og den deri nævnte retspraksis). Henset til denne retspraksis må det antages, at, at selv om de internationalt civilt ansatte har indgået deres kontrakter med Eulex Kosovo-missionen individuelt, behandles disse ansatte ifølge de samme nærmere regler, som er fastsat på samme måde i deres kontrakter (jf. i denne retning kendelse af 30.9.2014, Bitiqi m.fl. mod Kommissionen m.fl., T-410/13, ikke trykt i Sml., EU:T:2014:871, præmis 35). Følgelig skal dette anbringende forkastes som ugrundet.

231 For det andet er det ligeledes med urette, at sagsøgeren har gjort gældende, at han har lidt et tab som følge af en ulige behandling og forskelsbehandling i forhold til hans europæiske kolleger, der er ansat med status som ansat i henhold til ansættelsesvilkårene, en status, som han efter sin egen

opfattelse burde have været tildelt som ansat ved EU-Udenrigstjenesten, idet han har tilføjet, at de ansatte i henhold til afgørelsen om oprettelse af ECMM ikke skulle ansættes på anden måde end som »europæisk personale«.

232 Som det fremgår af præmis 224-230 ovenfor, har lovgiver nemlig for det første uden at begå en retlig fejl i forbindelse med de normative bestemmelser vedrørende Eulex Kosovo-missionen fastsat et retsgrundlag, der gør det muligt for chefen for missionen, og dernæst sidstnævnte, at ansætte internationalt civilt personale på et kontraktmæssigt grundlag. Hvad for det andet angår påstanden om, at det fremgår af afgørelsen om oprettelse af ECMM, at personalet ikke skulle ansættes på anden måde end som »europæisk personale«, skal det for det første konstateres, at sagsøgeren hverken har fremlagt den nævnte afgørelse eller nogen oplysninger til støtte for denne påstand. Det må under alle omstændigheder konstateres, at det aftalememorandum, der blev undertegnet i Beograd den 13. juli 1991, som etablerede ECMM, efterfølgende benævnt EUMM, ikke indeholder bestemmelser, der kan godtgøre, at det var ulovligt, at der efterfølgende blev ansat kontraktansatte i Eulex Kosovo-missionen.

233 For det tredje er det ligeledes forgæves, at sagsøgeren har henvist dels til dommen afsagt af tribunal du travail francophone de Bruxelles (den franskprogede arbejdsret i første instans i Bruxelles, Belgien) den 30. juni 2014 i sag RG nr. 12/3600/A, dels til dom af 5. oktober 2004, Sanders m.fl. mod Kommissionen (T-45/01, EU:T:2004:289), som værende ikke blot et udtryk for det problem med forskelsbehandling, der følger af »ikke-europæiske« kontrakter, men også som eksempler på de økonomiske konsekvenser, som dette ville have for EU-institutionerne.

234 For det første har sagsøgeren nemlig ikke redegjort for grundene til, at disse to afgørelser i det foreliggende tilfælde kan danne grundlag for det erstatningskrav, der er indeholdt i den anden påstand.

235 Hvad for det andet angår dommen afsagt den 30. juni 2014 af tribunal du travail francophone de Bruxelles (den franskprogede arbejdsret i første instans i Bruxelles) i sag RG nr. 12/3600/A må det konstateres, at den tvist, der var omhandlet i denne dom, vedrørte faktiske omstændigheder, som ikke har nogen relevant forbindelse med omstændighederne i den foreliggende sag. Denne tvist vedrørte nemlig principalt et krav om erstatning for afbrydelse af en tidsbegrænset ansættelseskontrakt for en international civilt ansat, der var ansat i Eulex Kosovo-missionen, efter at han var blevet afskediget på grund af alvorlige fejl. I denne dom fastslog tribunal du travail francophone de Bruxelles (den franskprogede arbejdsret i første instans i Bruxelles), at den omhandlede ansættelseskontrakt var blevet bragt til ophør før dens normale udløb, uden at der forelå en alvorlig årsag, uarbejdsdygtighed eller force majeure, i strid med de franske arbejdsretlige bestemmelser, der fandt anvendelse, således at sagsøgeren skulle tilkendes erstatning. Da sagsøgeren ikke har præciseret, hvilke konsekvenser der bør drages af denne afgørelse, er Retten følgelig ikke i stand til at identificere dem.

236 Hvad angår dom af 5. oktober 2004, Sanders m.fl. mod Kommissionen (T-45/01, EU:T:2004:289), som sagsøgeren ligeledes har påberåbt sig, kan den lære, der følger heraf, ligeledes ikke overføres analogt på den foreliggende sag. Retten konstaterede nemlig i denne doms præmis 142, at Kommissionen ved at undlade at tilbyde sagsøgerne kontrakter som midlertidigt ansatte i strid med vedtægterne for det fællesforetagende, som de arbejdede for, ved udøvelsen af sine administrative beføjelser havde tilsidesat de rettigheder, som de pågældende havde i henhold til de nævnte vedtægter. I det foreliggende tilfælde har sagsøgeren imidlertid ikke godtgjort, at han i

henhold til bestemmelserne i EU-retten havde ret til at blive ansat ved de ovenfor i præmis 1-3 omhandlede missioner i henhold til reglerne i ansættelsesvilkårene (eller i henhold til en tilsvarende vedtægt).

237 Henset til samtlige de betragtninger, der er redegjort for i præmis 224-236 ovenfor, må det konstateres, at sagsøgeren ikke har godtgjort, at der foreligger en tilstrækkeligt kvalificeret overtrædelse af en retsregel, der har til formål at tillægge ham rettigheder.

238 Da en af de kumulative betingelser for, at Unionen ifalder ansvar uden for kontraktforhold, ikke er opfyldt, skal erstatningskravet i den anden påstand følgelig forkastes som ugrundet, uden at det er fornødent at tage stilling til de i præmis 74 og 218 ovenfor nævnte afvisningspåstande for så vidt angår dette krav, som de sagsøgte har gjort gældende, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 216 ovenfor.

3. Den subsidiære påstand om erstatning uden for kontraktforhold (tredje påstand)

239 Subsidiært har sagsøgeren i tilfælde af, at Retten skulle forkaste de krav, der er fremsat principalt i hans to første påstande, nedlagt en påstand om erstatning på grundlag af »EU-institutionernes« ansvar uden for kontraktforhold. Han har gjort gældende, at de sagsøgte i forbindelse med det kontraktforhold, som de pålagde ham, har tilsidesat retssikkerhedsprincippet, princippet om beskyttelse af erhvervede rettigheder, princippet om beskyttelse af den berettigede forventning, samt retten til god forvaltning, princippet om gennemsigtighed i forvaltningen, omsorgspligten, princippet om beskyttelse af privatpersoner og kodeksen for god forvaltningsskik. Han har imidlertid gjort gældende, at hvis de to første principale påstande skulle blive afvist eller forkastet som ugrundede, viser dette, at de sagsøgte har tilsidesat disse principper, rettigheder og pligt samt denne kodeks. I dette tilfælde vil det nemlig være umuligt for ham at afgøre, hvilke rettigheder hans kontrakter var undergivet og inden for hvilke frister og i hvilket omfang disse rettigheder eller tilsidesættelserne heraf kunne påberåbes. Følgelig har han gjort gældende, at hvis Retten skulle afvise de to første principale påstande eller ikke giver ham medhold heri, vil dette påføre ham et tab, som han har opgjort til 150 000 EUR.

240 Sagsøgeren har i sine bemærkninger til de af de sagsøgte fremsatte formalitetsindsigelser anført, at det klart fremgår af stævningen, at han henset til tilsidesættelsen af grundlæggende rettigheder subsidiært tilsigter, at institutionerne ifalder ansvar uden for kontraktforhold. Sagsøgeren er af den opfattelse, at han ikke er i stand til mere detaljeret at forklare, hvilke af hans rettigheder, der er blevet tilsidesat, eftersom denne tilsidesættelse kun vil kunne godtgøres, såfremt Retten afviser hans krav i de to første principale påstande. Disse særlige omstændigheder i den foreliggende sag og den retlige ramme, der finder anvendelse herpå, skal tages i betragtning ved bedømmelsen af, om bestemmelserne i procesreglementets artikel 76 er overholdt. Af de samme grunde som dem, der er anført vedrørende den anden påstand, er sagsøgeren af den opfattelse, at Den Europæiske Unions Domstol har kompetence til at træffe afgørelse om den tredje påstand. Henset til den manglende klarhed, sammenhæng og forudsigelighed i den retlige ramme, der er blevet skabt, vil Kommissionen ikke kunne foreholde sagsøgeren, at han ikke har fastlagt den respektive del af ansvaret for hver af de institutioner, der er omhandlet i den tredje påstand.

241 Såfremt den tredje påstand antages til realitetsbehandling, hvilket Rådet, Kommissionen og EU-Udenrigstjenesten modsætter sig, henset til den påståede manglende klarhed i sagsøgerens argumentation, har disse nedlagt påstand om, at den forkastes som ugrundet.

242 Retten finder, at det skal undersøges, om kravet om erstatning uden for kontraktforhold i den tredje påstand kan antages til realitetsbehandling.

243 I denne henseende bemærkes, at enhver stævning i henhold til artikel 21, første afsnit, sammenholdt med artikel 53, første afsnit, i statutten for Den Europæiske Unions Domstol og procesreglementets artikel 76, litra d), skal indeholde en angivelse af søgsmålets genstand og en kort fremstilling af søgsmålsgrundene. Disse angivelser skal være tilstrækkeligt klare og præcise til, at sagsøgte kan tilrettelægge sit forsvar, og Retten i givet fald på det således foreliggende grundlag kan tage stilling til sagen. Af retssikkerheds- og retsplejehensyn er det en forudsætning for, at en sag kan antages til realitetsbehandling, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, eventuelt kortfattet, men dog på en sammenhængende og forståelig måde, fremgår af selve stævningen. For at opfylde disse krav skal en stævning, hvori der nedlægges påstand om betaling af erstatning for tab forvoldt af en EU-institution, nærmere bestemt indeholde de elementer, der gør det muligt at identificere den adfærd, som sagsøgeren bebrejder institutionen, grundene til, at sagsøgeren antager, at der består en årsagsforbindelse mellem adfærden og det tab, sagsøgeren hævder at have lidt, samt karakteren og omfanget af dette tab (jf. dom af 2.3.2010, Arcelor mod Parlamentet og Rådet, T-16/04, EU:T:2010:54, præmis 132 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 5.10.2015, Grigoriadis m.fl. mod Parlamentet m.fl., T-413/14, ikke trykt i Sml., EU:T:2015:786, præmis 30).

244 Det må imidlertid konstateres, at hverken stævningen, selv ud fra en helhedsbetragtning, eller sagsøgerens efterfølgende skrivelser gør det muligt, med den fornødne klarhed og præcision, at identificere eksistensen af en tilstrækkelig direkte årsagsforbindelse mellem de tilsidesættelser, som angiveligt er blevet begået af de sagsøgte, og det tab, som sagsøgeren har påberåbt sig i forbindelse med erstatningskravet i den tredje påstand.

245 Sagsøgeren har nemlig nærmere bestemt gjort gældende, at der foreligger et tab som følge af Rettens afvisning af hans to første principale påstande. Det er henset til det nævnte tab, at han har støttet sin påstand om, at de sagsøgte ifalder ansvar uden for kontraktforhold, på grundlag af artikel 268 TEUF og artikel 340 TEUF.

246 Selv om sagsøgeren støtter sin påstand om erstatning på en adfærd fra Rettens side med henblik på at karakterisere det påståede tab, er det således de sagsøgtes ansvar uden for kontraktforhold, som han hævder at iværksætte, nærmere bestemt på grund af deres angiveligt ulovlige adfærd, der er påtalt i forbindelse med de to første påstande, og som har påført ham kontraktmæssige eller ikke-kontraktmæssige tab. Under disse omstændigheder er Retten ikke i stand til at forstå, hvorledes dens afgørelse om afvisning af de to første principale påstande vil kunne have forvoldt sagsøgeren et tab, der kan tilregnes de sagsøgte.

247 Det følger heraf, at den tredje subsidiære påstand ikke opfylder kravene i procesreglementets artikel 76, litra d), og følgelig åbenbart skal afvises som følge af den tredje påstands manglende klarhed (jf. præmis 73 og 241 ovenfor).

248 Henset til betragtningerne i præmis 216, 238 og 247 ovenfor, skal søgsmålet, idet den første og anden påstand skal forkastes som grundløse, og den tredje påstand skal afvises, forkastes i det hele, uden at det er fornødent at tage stilling til de øvrige formalitetsindsigelser, som de sagsøgte har fremsat, i overensstemmelse med den retspraksis, der er nævnt i præmis 216 ovenfor.

V. Sagsomkostninger

249 I henhold til procesreglementets artikel 219 træffer Retten i den afgørelse, som den træffer efter ophævelse og hjemvisning, afgørelse om sagsomkostningerne, dels for så vidt angår sagens behandling ved Retten, dels for så vidt angår appelsagens behandling ved Domstolen.

250 Ifølge procesreglementets artikel 134, stk. 1, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom.

251 I medfør af procesreglementets artikel 134, stk. 3, bærer hver part sine egne omkostninger, hvis hver af parterne henholdsvis taber eller vinder på et eller flere punkter.

252 Domstolen har i appeldommen udsat afgørelsen om sagsomkostningerne. Det tilkommer derfor Retten i nærværende dom at træffe afgørelse om sagsomkostningerne, dels for så vidt angår sagens behandling ved Retten, dels for så vidt angår appelsagens behandling ved Domstolen, jf. procesreglementets artikel 219.

253 Da de sagsøgte har tabt appelsagen for Domstolen, i sag C-43/17 P, bør de pålægges at bære deres egne omkostninger og at betale de omkostninger, som sagsøgeren har afholdt i forbindelse med denne sag og i forbindelse med sagen for Retten forud for appellen, i sag T-602/15, at regne fra de formalitetsindsigelser, som de hver især fremsatte ved særskilte processkrifter i sidstnævnte sag.

254 Da sagsøgeren har tabt sagen i forbindelse med hjemvisningen til Retten, i sag T-602/15 RENV, bør det pålægges denne at bære sine egne omkostninger, herunder omkostningerne i forbindelse med indleveringen af stævningen, og at betale de omkostninger, der er afholdt af de sagsøgte i denne sag.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer RETTEN (Anden Udvidede Afdeling):

1) Rådet for Den Europæiske Union, Europa-Kommissionen, Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) og Eulex Kosovo-missionen frifindes.

2) Rådet, Kommissionen, EU-Udenrigstjenesten og Eulex Kosovo-missionen bærer deres egne omkostninger og betaler de af sagsøgeren afholdte omkostninger i forbindelse med appelsagen ved Domstolen, i sag C-43/17 P, samt i forbindelse med den første sag for Retten, i sag T-602/15, at regne fra de formalitetsindsigelser, som de hver især fremsatte ved særskilte processkrifter i sidstnævnte sag.

3) Liam Jenkinson bærer sagsomkostningerne i forbindelse med hjemvisningen til Retten i sag T-602/15 RENV, herunder omkostningerne i forbindelse med indleveringen af stævningen, og betaler de omkostninger, der er afholdt af de sagsøgte i denne sag.

Van der Woude Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 10. november 2021.

Underskrifter

Indhold

I. Sagens baggrund . . . 2

II. Retsforhandlingerne for Retten og Domstolen . . . 3

III. Påstande . . . 5

IV. Retlige bemærkninger . . . 8

A. Indledende bemærkninger . . . 8

1. Det retlige grundlag og genstanden for søgsmålet samt sagsøgerens tre første påstande 8

2. Rettens kompetence efter appeldommen . . . 12

B. Formaliteten . . . 13

C. Realiteten . . . 14

1. Den principale påstand om ændring af kontraktforholdet til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt og om erstatning for et kontraktmæssigt tab (første påstand) . . . 14

a) Påstanden om ændring af de på hinanden følgende tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en enkelt tidsubegrænset ansættelseskontrakt . . . 14

1) Afgørelsen af, hvilken ret der finder anvendelse på de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter . . . 15

i) Indledende bemærkninger . . . 16

ii) Regler til fastsættelse af den nationale ret, der finder anvendelse på det pågældende kontraktforhold . . . 18

iii) Manglende bestemmelser i de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, der er egnet til direkte at regulere den tvist, der ligger til grund for den første påstand . . . 19

iv) National materiel ret, der finder anvendelse på de ni første tidsbegrænsede ansættelseskontrakter, indgået mellem sagsøgeren og chefen for Eulex Kosovo-missionen . . . 20

v) National materiel ret, der finder anvendelse på den tiende og den ellevte tidsbegrænsede ansættelseskontrakt, der er indgået mellem sagsøgeren og Eulex Kosovo-missionen . . . 22

2) Den materielle irske arbejdsret, der finder anvendelse i det foreliggende tilfælde og som gennemfører § 5 i TBA-rammeaftalen . . . 25

3) Anvendelsen af irsk arbejdsret på påstanden om ændring af de elleve tidsbegrænsede ansættelseskontrakter til en tidsubegrænset ansættelseskontrakt . . . 26

b) Påstanden om erstatning for alle de kontraktmæssige tab 40

2. Den principale påstand om erstatning for tab uden for kontraktforhold (anden påstand) 41

3. Den subsidiære påstand om erstatning uden for kontraktforhold (tredje påstand) 45

V. Sagsomkostninger 47

[i] – Der er foretaget en sproglig rettelse i præmis 247 efter dommens offentliggørelse.